

KADINLAR ÖZGÜR OLMADAN DÜNYA ÖZGÜR OLMAZ

“Her şeyi neşe ve sevinçle karşılayın, haklı olan sonunda galip gelir.”

Rosa Luxemburg

Kadınların esareti, eşitsizliği, yani toplumdaki konumu, ılımlı ifadelerle değil, ancak en keskin çözümler ve tanımlamalarla açıklanabilir.

Kadınların konumunu en belirgin ve en keskin çizgileri içinde anlamak ve açıklamak için sorulması gereken soru şudur: Tarihte ortaya çıkan kölelik biçimleri ortadan kalktığı halde neden kadınların köleliği, bu en eski ve en uzun süren kölelik halen devam ediyor?

Bugüne değin ortaya çıkan kölelik biçimleri, kölelik, toprak köleliği, tarihten silindi, ücretli kölelik de yıkılma sürecinde. Ücretli köleliği tamamen kaldıracak olan proletaryanın evrensel kurtuluş kavgası bütün kapitalist ülkelerde sürüyor.

Her kölelik biçimi toplumsal üretimin özgül tarihsel biçimi içinde varlığını sürdürür. Üretimin özgül tarihsel biçimleri kaldırılınca bundan kaynaklanan özgül toplumsal ilişkiler de ortadan kalkar.

Bugüne kadar bir sınıflı toplum tarih sahnesinden çekilirken, yeni bir sınıflı toplum onun yerini almıştır. Eski sınıflı toplumun yıkılması kadınların konumunu değiştirmedir. Kadınların köleliği yeni toplumda da devam etti.

Bütün bu zaman içinde, tarihte bir dizi ilerleme, gelişme ve değişim meydana geldi. Gelişme ve değişimin en hızlı gerçekleştiği kapitalist toplumda, toplumsal yaşamın bir çok alanında gelişme yaşandı. Fakat kadınların toplumdaki konumu, esareti devam etti.

...Devamı 11. sayfada

49 YIL HÜKÜM
GIYEN

YENİ EVREDE
MÜCADELE BİRLİĞİ

DERGİSİ

YAZI İŞLERİ

MÜDÜRÜ

SAMI TUNCA

3 YILDIR

TUTSAK! DERHAL

SERBEST

BIRAKILMALIDIR

MÜCADELE BİRLİĞİ

GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

8 - 22 Şubat 2017 / S 018 / 1 TL

Herkesin bildiği, şu ya da bu şekilde dile getirdiği gerçek bu. Sandıkla geldiler ama sandıkla gitmeyecekler. Hayır, iktidarı gaspettiklerinden değil. Mevcut ilişkiler, güçler dengesi, sermaye egemenliğinin temellerinden sarsılıyor olması... bu “hiçbir şey olmayanların her şey olmasına” kapıyı ardına kadar açtı da ondan.

Meseleyi hala bir adamın gözünü bürüyen iktidar hırsına, kaybedecekleri çok şey olan bir suç şebekesinin her ne pahasına olursa olsun koltuğu terketmemeye çabalarına bağlamak, gerçekliğin tek yanlı kavranmasından başka bir şey değil. Çünkü artık tüm kapıların kendine açıldığı o “tek adam” düzenin bekası açısından da düğüm noktası haline gelmiş bulunuyor. Düzenin ve o “tek adam”ın kaderleri bu saatte sonra tamamen iç içe geçmiş durumda. Tüm bir karşı-devrim sarayın ardında, “tek adamın” ardında hizalanmış durumda. Artık onun ve suç şebekesinin gidişi bir bütün olarak bu düzenin gidişinden başka bir şey olmayacak!

Hala sandıkta alınacak sonucun bu gidişi durduracağına inananlar ne acınası bir güçsüzlük içinde! Üstelik 7 Haziran’ın dramatik sonucu ortadayken! HDP’li vekiller ve belediye başkanları tüm halkla alay edilmesine gözetilme alınıp bırakılır, sonra tekrar alınıp tutuklanırken! Sokaklarda silahlı gruplar aleni tehditler savurur, saldırılar düzenler ve elini kolunu sallayarak gezinirken!

Anketler referandumdan “hayır” sonucu çıkacak diyor. Tehditler daha da artıyor. Başbakan “hayır demek de saygıdeğerdir” diyor, polis sokaklarda “hayır” diyenlere silah çekiyor, saldırıyor. Dönemin

SA ve SS’leri arabalarla “hayır” afişi yapanların önünü kesip silahla tehdit ediyor. Bu tablo daha da koyulaşacaktır, bundan kimsenin kuşku olmasın.

Sorun sandığa gidip gitmemek değil, o sandıktan çıkacak sonucun sorunu çözeceğine inanıyor olmak. Ham hayallerle avunmak, emekçileri de o hayallerle oyalamaya çalışmak. Doludizgin bir faşist terör, devlet terörü var. Şiddetini gün gün artıran bir iç savaş var. Sandıkta çıkacak sonuç, parlamento, yasa, yargı... aklınıza ne gelirse, artık koca bir yok hükmünde. Artık bu kutsal ineklere tapınmayı, emekçileri bu ahmaklıklara iman etmeye çağırılmayı bırakın! Tüm bu saçmalıklar koca bir hiç, fiili güçler dengesi ise her şey durumunda! Her tür faşist teröre rağmen, tüm hile hurdaya rağmen o sandıktan hayır çıkacak olursa, “tek adam” ve ardında hizalanan karşı-devrim bu sonucu kabul edecek mi sanıyorsunuz! Bu faşist terör sona erecek, vekiller ve belediye başkanları bırakılacak, OHAL kalkacak falan mı diye bekliyorsunuz!

Boş hayallere kapılmasın kimse. Sandıktan hangi sonuç çıkarsa çıksın topluma vereceği tek şey çatışmaların daha da artması olacak. “Hayır” oylarına da sokakta sahip çıkmak, bir ayaklanmanın gücüyle bu faşist güruhu süpürüp atmak zorunda kalacağını herkes görmeli artık. Sandığa inanmayanlar da, “hayır” diyenler de ancak bir ayaklanmayla bu faşist düzeni alaşağı edebileceğini anlamak ve hazırlıklarını buna göre yapmak zorunda. Bu gerçekler ışığında bir kere daha haykırıyoruz: Sandıkla gitmeyecekler; Şimdi Devrim Zamanı!

Devrim

>>Editör...

REFERANDUM VE AYAKLANMA

Yapılıp yapılmayacağı henüz kesinleşmeden, referandum, düzen üstündeki ilk yıkıcı etkilerini ortaya koymaya başladı bile.

Toplum şimdiden “düzen partisi” ile “devrim partisi” biçiminde bölündü. Biz, buna, karşı devrim cephesi ile devrim cephesi de diyebiliriz.

Bu ilk ciddi sonucu şu ikinci sonuç takip ediyor: Devrim cephesindeki kitleler -ki toplumun yarıdan fazlasını oluşturdukları bizzat düzen güçleri tarafından itiraf ediliyor- dinci faşist iktidarın sindirmeye yönelik baskı ve terörüne rağmen geri adım atmayarak korku duvarını yıktı.

3

Yaşayan Marksizm

C.Dağlı

2

Hiç Ya Da Bir

Umut Çakır

4

Proleter Devrimci Parti

Taylan Işık

5

Sosyalizmi Anlamak

Umut Güneş

7

“Görünmez El” Safsatası

Ali Varol Günel

8

YAŞAYAN MARKSİZM

BAŞYAZI

C. Dağlı

Oportünist sosyalistler ve onların Türkiye'deki daha çapsız takipçileri Marx, Engels ve Lenin'in teorik görüşlerini ve çözümleme yöntemlerini sınıf mücadelesinin önceki gelişimini açıklamak için bir dayanak olarak alıyorlar. Fakat onu sınıf mücadelesinin geleceğine uygulamayı düşünmüyorlar. Dolayısıyla bu görüşler onlar için işçi sınıfının geleceğin sınıf savaşlarına hazırlamak ve tarihsel görevini yerine getirmede teorik pusula rolü oynamıyor.

Onlar için pusula her çeşitten reformist görüşlerdir. Sosyalizme, barışçı, sakin, dereceli geçişi ögütleyen görüşler. Teori alanında rahat at koşturmak için marksizmin devrimci teorisini geçmişe ait olarak gösteriyorlar. Ama bu yöndeki çabaları her defasında başarısızlığa uğradı. Toplumun köklü dönüşümü, kapitalizmden komünizme geçiş fark ettirmeden olamayacağına göre, devrimci teori gelecekte de sınıflı toplumdan sınıfsız topluma geçişte kitlelerin pratiğine yol gösterecektir.

Burjuva ideologları, materyalizmin geçmişe uygulanabileceğini ama geleceğe uygulanamayacağını düşünürler. Geçmişe uyguladıkları, çünkü kapitalizmin oluşumu konusunda ikna edici olmaları gerekiyor. Her toplum biçimi tarihin belirli bir dönemine aittir ve geçicidir. Toplumlar böyle birbirini izledi ve insanın uzun tarihi yolculuğu en sonunda tarihin son durağı olarak kapitalist topluma vardı. Materyalizmi geleceğe uygulamazlar, çünkü bu toplumun da geçici olduğunu, bunun ötesine gidileceğini ve insanın o büyük tarihi yolculuğunu, daha yüksek bir toplumla devam edeceğini kabul etmek istemiyorlar. Karl Marx tarihsel materyalizm anlayışına dayanarak, kapitalizmin zorunlu olarak yerini daha yüksek bir topluma bırakacağını ikna edici biçimde gözlerin önüne serdi. Henri Morgan da aynı şeyi eseri Eski Toplum'da ortaya koydu. İlerleme geçmişin olduğu gibi geleceğin yasası olarak kalacaktır, uygar toplum yerini eski toplumun (ilkel komünal toplum) ilkeleri gelecek insan toplumunda yeniden egemen olacaktır. Geleceğin toplumu her bakımdan daha yüksek bir toplum olacaktır.

Nasıl ki, burjuva çevreler, materyalizmin yalnızca geçmişe uygulanabileceğini ileri sürüyorsa, oportünist sosyalistler de, Marx'ın görüşlerine geçmiş tarihi süreçleri açıklamak için başvuruyorlar. Yaptıkları marksizmi kavrayışları, marksizmin yaşayan özüne aykırıdır. Marx kendi yöntemini açıklarken, bu yöntemle dayanarak gelecekteki sınıf savaşımını ana yönünü ve daha yüksek toplumun belli başlı gelişme çizgilerini açıklar. Sınıf savaşımı en sonunda proletarya diktatörlüğüne varır: Proletarya devrimci iktidarına dayanarak sınıfları büsbütün ortadan kaldırır. Özcesi marksizm, marksizmin yaşayan özü, güncel sınıf mücadelesine uygulanır ve uygulamamız gerekiyor.

Güncel sınıf mücadelesi küresel iç savaş biçimini almıştır; birçok ülkede ise toplumsal devrimler düzeyinde sürüyor. Marksizmin yaşayan özü dünyanın güncel somut durumuna uygulansaydı bu olgular rahatlıkla görülebilirdi. Ama bizim oportünist sosyalistlerimiz nasıl ki, bu topraklarda on yıllarca süren iç savaşı görmediler daha doğrusu görmek istemediler, onlar aynı gri, geri yaklaşımını küresel iç savaş, süresel başkaldırı ve yeni bir toplumsal devrimler çağı karşısında da gösterdiler. Çünkü onlar marksizmin yaşayan özüne dayanmıyorlar.

Marksizm bir doğma değil, donuk, gri görüşler demeti değil, bir eylem kılavuzudur irdeleme, araştırma yöntemidir. Teoriyi somut, canlı, gelişen olaylara uygular; buradan sınıf mücadelesinin daha ileriki evreleri için sonuçlar çıkarır. Marx'ın yazışmalarını, Engels'in yazışmalarını inceleyenler, Lenin'in her somut olay karşısında nasıl bir tutum aldığını araştırırlar; komünist düşünürlerin sınıf mücadelesinin her yeni sorununu büyük bir titizlikle ele aldığını görecektir. Peki, bu topraklarda yıllarca sınıf mücadelesi son derece sert ve son derece alt üst edici bir süreçten geçmesine karşın onları anlamak için hiçbir çaba harcamayan ve en sığ değerlendirmeleri yapan oportünistlerimize ve reformistlerimize ne demeli. Bu şekilde davranırken de bayağıdır, bu günde aynı durumdadır.

Marx, en umutsuz eylemlerde bile uluslararası proletarya için dersler çıkarılabildiğini bilen bir devrimcidir. Bu eylemleri proletarya için devrimci bir eğitim olarak görmüştür. Lenin, K. Liebknecht'in 1917'deki umutsuz ayaklanmasından, 1917 Ekim'in öngününde, Rus proletaryası için dersler çıkardı: Liebknecht umutsuz olduğunu bile bir ayaklanma girişimini öneriyorsa, Rus proletaryası Almanlardan daha iyi komundayken hayli hayli ayaklanmaya girişime cesaretini göstermelidir. Fidel, Batista'yı o süreçte yenmemiş olsaydı, yeniden yeniden başlamayı göze alan bir devrimcidir. Girişilen eylemler, başarılı olmasa da eylemlerin başarılması için birer dayanaktır. Önceki eylemlerin deneyimleri olmadan burjuvaziyi yenemeyiz. Sorun ve yetenek önceki eylemleri eleştirerek bir anlayışla yani devrimci bir anlayışla ele alıp onun sonuçlarını gelecek savaşılara uygulamaktır.

Bir de bizdeki marksizm taslaklarına bakın. Haziran 2013 Ayaklanması sırasında; ayaklanmayı devrime dönüştürmek için kitlelere cesaret vereceklerine, buradan devrim çıkmaz diyerek ayaklanan yığınların daha ileri gitmesinin önünde engel oldular. Onlar, düzenle bağları koparmak, köprüleri atmak istemiyorlardı. Böylece burjuvazi karşısında yerlere kadar eğilerek, bayağılıklarını yeterince kanıtladılar. Küçük burjuvazinin o ikili yapısını, proletaryayla burjuvazi arasında gidip gelişlerini bir kere daha gördük.

Yeni gelişmeler karşısında canlı yaşamın karşımıza çıkardığı sayısız olay karşısında bu denli kayıtsız kalmalarının nedeni, kendi dogmatizmidir. Yıllardan beri klişeleşmiş görüşleri ezberlemişler, her olaya kendi klişeleriyle yaklaşıyorlar. Oysa canlı yaşam, olaylar, sürekli gelişme, akış ve değişimindedir. Devrimci işçi sınıfının, komünist partinin taktiği, nesnel gelişmenin evriminden çıkarılır. Ve her olay, her yeni durum karşısında bir görüş ortaya koymak ve tavır gerekiyor.

Görüş diye ileri sürdükleri o oportünist süprütüle dayanmış olsaydık, Türkiye ve Kürdistan'da gerçekleşen sayısız devrimci eylemi ne açıklayabilir ne de buradan gelmekte olan daha büyük olanları için değerlendirme yapabilirirdik.

Her sınıf bilinçli işçi, her mücadeleciler halktan bir kimse, Gezi'yi görmüş, Kürdistan'da kitlelerin yaptığı cesur devrimci başkaldırını kavrayışlı biçimde ele alan herkes bu topraklarda devrimi yapacak bir güce, savaş kapasitesine ve deneyime sahip olduğunu söyler. Evet bu kez daha iyisini yapacağını, ileri gideceğini ve başaracağını, oportünist sosyalistler dışında her gerçek devrimci, her devrimci marksist bu net kesin sonuca ulaşır.

Markсист Kadın Akademisi'nde 2. Dönem

Markсист Kadın Akademisi ikinci dönemi başlıyor. Şubat-Mart-Nisan-Mayıs sürecinde Markсист Kadın Akademisi Cuma akşamları 19.00-21.00 saatleri arasında yapılacak. Kadınlar hepinizi Markсист Kadın Akademisine bekliyoruz.

Yer: Ayışığı Ekin Sanat Derneği
Adres: Merkez mah. Abide-i Hürriyet cad. Hasat sokak. Sebül apt. No:9 kat:4 Şişli/İstanbul

KADIN AKADEMİSİ 2. DÖNEM PROGRAMI

3 Şubat 2017 Cuma 19.00-21.00

Kadınların Gözüyle Küba
Şişli Ayışığı Sanat Merkezi

10 Şubat 2017 Cuma 19.00-21.00
Sanat Eleştirimi Lütüfiye Bozdağ İle
Sanat Kavramlarını Öğreniyoruz
Şişli Ayışığı Sanat Merkezi

12 Şubat 2017 Pazar 14.00
Dinci Gericilik Ve Kadın – Serpin Kablan
Sarıgazi Ayışığı Sanat Merkezi

17 Şubat 2017 Cuma 19.00-21.00
Toplumsal Cinsiyet Çalışmaları –
Kampussüzler Ders Ortakları
Şişli Ayışığı Sanat Merkezi

19 Şubat 2017 Pazar 14.00
Temizlik İşçisi Kadınlarla İşçi Hakları Üzerine Söyleşi –
Av.Seher Dursun
Gazi Mahallesi Ayışığı Halk Kütüphanesi

24 Şubat 2017 Cuma 19.00-21.00
Sanat Eleştirimi Lütüfiye Bozdağ İle
Sanat Kavramlarını Öğreniyoruz
Şişli Ayışığı Sanat Merkezi

İrlandalı Kadınlardan Kürtaj Hakkı İçin 8 Mart'a Çağrı

Strike 4 Reveal (Yürürlükten Kaldırmak İçin Grev), İrlandalı kadınları 8 Mart'ta kürtaj hakkı için greve çağırıyor. Aktivistler, akademisyenler, sendikacılar ve sanatçılardan oluşan bir grup olan 'Strike 4 Reveal' üyeleri sosyal medya üzerinden bir kampanya başlattı; kürtaja ilişkin 8. yasa değişikliğinin referandumla götürülmemesi halinde ulusal greve gideceğini duyurdu.

8. yasa değişikliği, 1983'te İrlanda Anayasasına eklendi ve bir fetişün (doğmamış çocuğun) ömrünü ve bir kadının yaşamı ve sağlığını eşitledi. İrlanda'da kürtaj olan ya da kürtaja yardım eden herkes 14 yıl hapis cezasıyla yargılanıyor, son derece nadir durumlarda kürtaj yapılmasına izin veriliyor. Ayrıca gebeliği sırasında rahatsızlanan bir kadının tedavisi bebeği tehdit ediyorsa bunun için doktorlar mahkemeye gitmek zorunda kalıyorlar.

Strike 4 Reveal, "Hükümetten tek istediğimiz 8 Mart'tan önce bir referandum yapması yoksa ulusal bir grev olacak. 8 Mart'ta işten izin alın, ev işlerini yapmayın, desteğinizi göstermek için siyah giyin" dedi.

"On yıllardır bu değişikliği kaldırmak ve İrlanda'da yasal olarak kürtaj yapmaya izin verilmesi için savaşıyoruz ancak devlet hiçbir zaman kürtaja erişilebilirliği sağlamadı. Bu zaman süresinde, kadınlar ölüyor ve kürtajın yanı sıra önemli sağlık sorunlarına maruz kalıyorlar" diyerek, günde ortalama 12 kadının kürtaj olabilmek için İngiltere'ye gittiğini söylüyor.

Hükümetten 8 Mart öncesi için bir referandum tarihi talep eden kadınlar, "İrlanda'da binlerin desteği var. O gün greve gideceğiz ve gündün güne hareket katılan insan sayısı artacak ve daha öncekinden daha büyük ve kızgın olacaktır!" diyor. Amaç, bu referandumla kürtaj yasasının genişletilip genişletilmeyeceğine halkın karar vermesi. İrlandalı kadınlar, dünyadaki tüm kadınları 8 Mart günü İrlanda konsoloslukları önünde eylem yaparak dayanışmaya çağırıyor.

Birkaç yıl önce İrlanda'ya sığınma talebinde bulunan ve ülkesinde tecavüze uğrayan bir göçmen kadın kürtaj olmaya çalışmış ancak kabul edilmemişti. Kadın açlık grevi yaptı ve sağlık durumu kötüleşti, 6 aylık hamileyken bebeği doğurmaya zorlandı.

5 çocuğuyla beraber cezaevindeki eşini ziyarete giden kadın tutuklandı, çocuklar cezaevi kapsamında kaldı...

Markсист Kadın Akademisi 2. Dönem

DÜNYAYA BAŞKALDIRIYORUZ

10 Şubat 2017 Cuma 19.00-21.00
24 Şubat 2017 Cuma 19.00-21.00
10 Mart 2017 Cuma 19.00-21.00

17 Şubat 2017 Cuma 19.00-21.00
3 Mart 2017 Cuma 19.00-21.00

17 Mart 2017 Cuma 19.00-21.00
*dan itibaren

Sanat Eleştirimi LÜTFİYE BOZDAĞ: Sanat Kavramlarını Öğreniyoruz

Fatma Yıldırım: Markсист Okumalar

AYIŞIĞI EKİN SANAT DERNEĞİ İSTANBUL

Kampussüzler Ders Ortakları: Toplumsal Cinsiyet Çalışmaları

Merkez Mah. Abide-i Hürriyet Cad. Hasat Sok. Sebül Apt. No:9 K/4 Şişli-İstanbul 0 541 2231917

3 Mart 2017 Cuma 19.00-21.00

Toplumsal Cinsiyet Çalışmaları –
Kampussüzler Ders Ortakları
Şişli Ayışığı Sanat Merkezi

10 Mart 2017 Cuma 19.00-21.00
Sanat Eleştirimi Lütüfiye Bozdağ İle
Sanat Kavramlarını Öğreniyoruz
Şişli Ayışığı Sanat Merkezi

İzlanda'da Binler Kadın Katliamına Karşı Sokağa Çıktı

İzlanda'nın başkenti Reykjavik'te 15 bin kişi, 20 yaşındaki Birna Brjandottir'in katil edilmesini protesto etmek için sokaklara çıktı.

10 gün önce ortadan kaybolan Birna'nın bulunması için güvenlik güçlerinin yanı sıra 700 kişi seferber olmuş, ancak kadının cesedi 8 gün sonra bulunabilmişti.

Soruşturma kapsamında otomobilin bota çalışan iki erkek bahçesi tarafından kiralandığı ve botun limandan ayrılarak, Danimarka'ya ait Grönland Adası'na doğru yol almaya başladığı ortaya çıktı. Birna'yı katlettiği gerekçesiyle her iki erkek gözaltına alındı.

İntihar Eden Kadına Biber Gazı

Jeotermal Enerji Santralleri (JES) Aydın halkını tam anlamıyla canından bezdirdi. JES'ler nedeniyle 450 kovan anısı ölen Pınardere Köylüsü Fadime Camuz ve eşi, Ortaklar'da yapılmak istenen jeotermal santral ÇED toplantısında intihar etmek istedi.

Arcılık yapan ailenin 450 kovan anısı, Mart ayında jeotermal akışkanlarından salınan zehirli gaz nedeniyle ölmüştü.

2 Şubat günü Aydın Ortaklar'da yapılan JES Halkı bilgilendirme toplantısına elinde pankartla giden Fadime ve Ahmet Camuz toplantı sırasında kürsüye çıkarak arılarının öldüğünü anlatan pankartı açtılar. Salondaki özel güvenlik ve şirket yetkilileri tarafından salondan çıkarılmak istenen Fadime Camuz, yanında getirdiği benzin üzerine dökerek kendisini yakmak istedi. AYÇEP yöneticileri tarafından elinden çakmak alınarak intihar girişimi güçlükle önledi. Bu sırada özel güvenlik kadını biber gazı sıktı. Fenalaşarak hastaneye kaldırılan kadının öncesinde de çok sayıda ilaç içtiği anlaşılmca, yoğun bakımda tedaviye alındı ve midesi yıkandı.

Toplantıda bulunan AYÇEP Başkanı ise, "Bu jeotermal yüzünden artık insanlar canlarına kıyacak duruma geldi. Biz yaşam hakkı tanımıyor bunlar. Kentte soluk alamıyoruz, köylerde ürünlerimiz, hayvanlarımız yok oluyor" dedi.

Editör

REFERANDUM VE AYAKLANMA

... Baş tarafı 1. sayfada...

Cesaret, bulaşıcı bir hastalık gibi hızla yayıldı ve toplumsal bir hal almaya başladı.

Bu cesareti kırmak için dinci faşist iktidar, mafya dahil sivil çeteleri devreye sokmaya başladı. Aleni yerlerde, meydanlarda ellerinde silahla resim çektirerek devrimci/demokrat güçleri beklediklerini ilan ediyorlar. Ama bu gözdağı ve tehdit, devrim cephesinin kitlelerinde öfke ve kızgınlığa yol açmaktan başka bir işe yaramıyor.

Öfke, kızgınlık ve cesaret karşılıklı olarak birbirlerini besleyip geliştiriyorlar. Spor takımı taraftarlarının dinci faşist iktidara meydan okuyuşları, sanatçı ve akademisyenlerin çıkışları, sosyal medyada sıradan insanların paylaşımları bu cesaretin yayılmasında önemli rol oynuyor.

Dinci faşist iktidara karşı olan kitlelerin dilindeki "hayır" sosyal reformistlerin, oportünist hareketlerin politikalarının vaaz ettikleri "hayır"dan çok farklıdır. Birinciler "hayır" derken dinci faşist iktidara, faşist devlete, sömürü düzenine karşı mücadele isteğini, isyancı duygularını ifade ederlerken ikinciler "hayır"larıyla par-

lamenten zeminden kopmama; düzen ve devletle köprüleri atmama "kararlılığı"ni ifade ediyorlar. Aradaki fark yüz seksen derecedir.

Leninistler, emekçi sınıflarla, Kürt halkıyla, Alevilerle, diğer ulusal topluluk halklarıyla ilişkilerinde, ajitasyon ve propagandalarında aradaki bu farkı mutlak biçimde hesaba katmak durumundalar.

Komünistler, işçi sınıfına, emekçi kitlelere, ezilen halklara doğru ne ise onu söylemekle mükelleftirler. Ancak bir politik düşünce kitlelere zorla empoze edilemez, kabul ettirilemez. Çoğu kez kitleler yaşamın kendisinden öğrenirler ve bunun için zamana ihtiyaç duyarlar. Komünistler, öğrenme için gerekli olan bu zamanı tanımak zorundalar.

Burada önemli olan emekçi sınıflara ve ezilen halklara içinde buldukları katlanılmaz durumdan kesin ve kalıcı çıkış yolunu göstermektir.

Çıkış yolu, ayaklanma ve iktidarın ele geçirilmesidir. Bunun tek çıkış yolu olduğu artık pratik, somut olgularla anlatılabilir ve kanıtlanabilir. Sandığa gidip şu ya da bu şekilde oy kullanmanın

bir işe yaramadığı; sandığın kendisinin bir öneminin kalmadığı dinci faşist iktidarın ve devletin eylemleriyle açığa çıktı.

Dinci faşist iktidar, azınlığa düştüğü halde hükümeti bırakmayarak Haziran seçim sonuçlarını tanımadığını, HDP'li vekilleri tutuklayarak yasal siyasi partilerin ve genel seçimlerin; belediye başkanlarını tutuklayarak, görevden alarak, yerel seçimlerin bir öneminin kalmadığını kanıtladı.

Sokaktaki insan için bile, referandumdan "hayır" çıkarsa dinci faşist iktidarın ve onun başının bu sonucu tanıyıp tanıyamayacağı bir soru işareti olarak duruyor. Sokaktaki insan için soru işareti olan şey, devrimci güçler için açıktır; açık olmalı. Haziran seçim sonuçlarını tanımayan bir iktidarın ve onun başının referandum sonuçlarını tanımayacağını; en azından varolan fiili durumu sürdürüleceğini bilmek için kahin olmaya gerek yok.

Bu durumda, emekçi sınıfları ve ezilen halkları sandıkta "hayır" oyu vermeye çağırınlar, tutarlı olmak için, dinci faşist iktidarın "hayır"

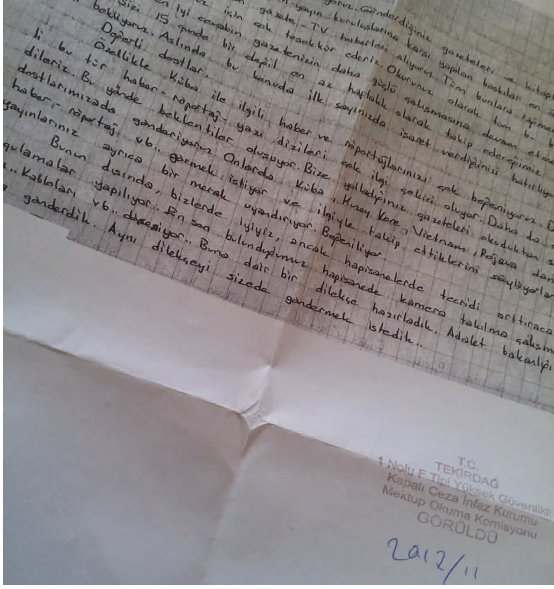
sonucunu tanımaması ya da "evet" sonucunu hileyle elde etmesi halinde kitleleri ayaklanmaya çağırılmalıdır. Tutarlılık bunu gerektiriyor.

Leninistler, emekçi sınıflara ve ezilen halklara içinde buldukları katlanılmaz durumdan tek devrimci çıkış yolunu gösteriyorlar: Ayaklanma ve bunun sonucu iktidarın ele geçirilmesi. Bütün yollar kitleleri ayaklanma noktasına götürüyor.

Haziran ayaklanması öncesi hava giderek tüm topluma egemen olmaya başlıyor. "Artık yeter" sesleri her taraftan duyuldu. Ekonomik kriz, dinci faşist terör ve baskı altındaki halklar bu durumdan çıkış yolu arıyorlar. "Hayır"a sarılmaları, parlamentoya bağlılıklarından değil ama bunu bir çıkış yolu olduğunu sanmalarından dolayıdır. Ama bu yanlışlıktan kurtulmaları uzun zaman almayacak.

Yaşamın kendisi, kitlelerin en büyük öğretmeni ve yardımcısıdır. Leninistler, emekçi sınıflara ve ezilen halklara gerçekleri, devrimci çıkış yolunu ısrarla gösterecekler.

Zindanlar, Kameralar Ve Sansür

Zindanlarda baskılar, saldırılar çok yönlü devam ediyor. Zindanlar her geçen gün dolmaya devam ederken, tutsakların hakları da her geçen gün ellerinden alınmaya devam ediyor. Tedavi hakları, posta-kitap engelleri, görüş, telefon ve ortak alanların kullanımının engellenmesinin yanı sıra arama adı altında saldırılar da eksik olmuyor. Şu günlerde tutsakların arkadaş görüşü haklarının da kaldırılması konuşuluyor.

Ve kameralar... Yıllardır hücrelere ve havalanmalarına konulmak istenen kameralar, tutsaklar tarafından kırılıyor ve özel yaşam alanlarına kameraların konulmaması için bir mücadeleye sürüyor.

Aralık ayında kameralar için yeniden düşünmeye başlanan kamera kabloları da yeni bir mücadelenin habercisi. Tutsaklar, Tekirdağ 1 Nolu F Tipi Cezaevi'nde Adalet Bakanlığı ve savcılığa bu kameraların özel hayatlarına saldırı olduğunu söyleyen ve kaldırılmasını isteyen bir dilekçe verdiler.

Verdikleri dilekçenin bir örneğini Aralık ayı sonunda Mücadele Birliği gazetesine göndermek isteyen Serdar Serbülenit Sürücü'nün mektubuna da sansür konuldu. 26 Aralık günü Sürücü'nün yazdığı mektubu ve dilekçeyi sansürleyen cezaevi idaresi, 1 ay sonra mektubu dilekçeyi silmiş olarak gönderdi.

Gazete Dağıtımında Gözaltı

27 Ocak günü sabah saatlerinde Gazi Mahallesi'ne giderken otobüste iktidarın başkanlık sistemi ve referandum çağrılarına ilişkin ajitasyon konuşması yapan ve yolculara otobüste indikleri durak çevresinde bildiri dağıtımını yapan iki Mücadele Birliği okuru, yaklaşık 45 dakika sonra gözaltına alındı.

Gözaltına alınan okurlarımızın üzerlerindeki "Çağrımız Var" başlıklı bildirimler gözaltı gerekçesi yapıldı.

Gözaltına alınarak Gazi Mahallesi Polis Merkezi'ne götürülen iki kişinin, bildiri dağıtımını yaptıklarına ilişkin ihbar üzerine gözaltına

alındıkları öğrenildi.

"Otobüste bildiri dağıtımını ve ajitasyon konuşmaları yaptık. İndikten sonra da aynı şekilde bir süre bildiri dağıtımını ve ajitasyon konuşmalarımızı sürdürdük. Mücadele Birliği gazetesinin dağıtımını da yaptığımız semtte polis tarafından durdurulduk. Elimizdeki bildirimler nedeniyle gözaltına alındık. Polisin bildiri üzerine sorularından anladık ki, ihbar üzerine 45-50 dakika kadar çevrede bizi aramışlar. Bildirimlerimize el koyarak 249'ar lira para cezası kesildiğini bildirerek yaklaşık 3 saat sonra serbest bırakıldık" diyen okurlarımız, "halkımıza gerçekleri anlatmak için ajitasyon konuşmalarımızı yapmaya, bildirimlerimizi ve gazetemizi dağıtmaya devam edeceğiz. Baskılar ve gözaltılar bizi yıldıramaz" dedi.

Sarıgazi'de Geçici Devrim Hükümeti Çağrısı...

Mücadele Birliği okurları, Sarıgazi'de caddelerde, kahvelerde ve kafeteryalarda bildiri dağıtımını yaparak, hükümetin başkanlık sistemi girişimlerine ve buna yönelik referandum çağrısına karşılık, bu sistemin işçilere, emekçilere, ezilen halklara bir gelecek vaat etmediğini belirterek, gerçek kurtuluş için mücadeleye çağrısında bulundu; "Acımız büyük. Öfkemiz ondan da büyük. Bu öfke, bu kin, bu kurtuluş isteği bize bir şey anlatıyor: Şimdi Devrim Zamanı! Şimdi Devrim Hükümeti İçin Dövüşme Zamanı!" dedi.

"Çağrımız Var"

4 Şubat sabahı, Mücadele Birliği okurları, Gazi Mahallesi'nde "Çağrımız Var" başlıklı bildiri dağıtımını yaparak iktidarın dayattığı referandumun değil ancak devrimci bir hükümetin yaşamlarını iyileştirebileceğini anlattı.

Sandıkla gitmeyecek olan faşizmin referandumdan 'evet' çıkarsa arttıracacağı devlet terörüne, 'hayır' çıkarsa tıpkı 7 Haziran'ı tanımadığı gibi bunu da tanımayacağını söyleyerek yine artan devlet terörüne işaret etti.

İşçilerin geçiş güzergahlarında yapılan dağıtımda Suriyeli işçilerle de sohbet edildi. Suriyeli işçiler, yaşamlarının nasıl bir kat daha ağır olduğunu anlattı. Bir başka işçi ise sabahın erken saatinde burada "ne işleri" olduğunu hem şaşkın hem de mutlu bir şekilde sordu.

Çalışmak için yaşamın anlamı yok. Biz emekçiler ne kadar çok çalışırsak o kadar iyi koşullarda yaşayamıyoruz bu sistemde. Yaşamak için çalışacağımız, insanca yaşayacağımız sistem sosyalizmdir. Kendi geleceğimiz için Şimdi Devrim Zamanıdır.

DÖB'den Tuzluca'yır'da Geçici Devrim Hükümeti Çağrısı

Tuzluca'yır'da Geçici Devrim Hükümeti Çağrısı 5 Şubat Pazar günü Tuzluca'yır Meydanı'nda Devrimci Öğrenci Birliği "Çağrımız Var" adlı bildiriye sesli bir şekilde okuyup işçilere, emekçilere, öğrencilere Geçici Devrim Hükümeti çağrısı yaptı.

Bunun yanı sıra mahallenin çeşitli sokaklarında binalara bildiri bırakıldı. Sandıktan çıkacak "Hayır" işçi, emekçi ve öğrencilerin; Türkiye ve Kürdistan halklarının geleceğinde mühim bir rol oynamaktadır. Tek çözüm halkların birlikte mücadelesiyle başarıya ulaşacak olan devrimdir.

YAŞASIN DEVRİM, YAŞASIN SOSYALİZM!!
ŞİMDİ DEVRİM ZAMANI!!

Ankara DÖB

Mustafa Can Şeker Anıldı

Kobane'nin IŞİD çetelerinden kurtarıldığı gün savaşırken ölümsüzleşen Mustafa Can Şeker, ölümsüzleşmesinin 2. yılında Gazi Mahallesi'nde mezar başında anıldı.

Mustafa Can Şeker'in kardeşleri, akrabaları, Mücadele Birliği'nden yoldaşları ve dostları 28 Ocak günü 14.00'de Gazi Mahallesi'ndeki mezarı başında toplanarak kısa bir anma yaptı. Saygı duruşunun ardından konuşmalar yapıldı, sloganlarla devrim sözleri verildi.

Ocak Ayında 38 Kadın Katledildi

Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu'nun (KCDP) raporuna göre Ocak ayında 38 kadın katledildi, 14 kadın cinsel şiddetle maruz bırakıldı, 34 çocuk istismarı yaşandı.

Platformun açıklamasına göre kadın düşmanı söylem ve politikalar ile OHAL dönemi kadın cinayetlerinin artmasına neden oldu. Kadın cinayetinin en çok yaşandığı il ise İzmir oldu.

HİÇ YA DA BİR

Umut Çakır

Söylenecek sözü kalmayanlar, soyut konuşmayı alışkanlık haline getirdiler. Faşizmin olağanüstü baskısı, alışıldık yolları ve umutlu beklentileri boşa düşürdüğü, başlıyor tarihe göndermeler: "Bakın Hitler de böyleydi, sonu ne oldu?", "Gecenin en karanlık anı, şafağın sökeceği andır", "Zaten hayat bizi yeniler, teslim olmayanlar yenilmez", "Haklı olan mutlaka kazanır" vs. Hepsini eveleyip geveleme edebiyatı; hepsi devrimin en üst düzey görevlerinin yanından yöresinden dolanma manevraları. Uzlaşmacı ve oportünist sol ortaklığın külliyatını şekillendiren "direniş" çizgisinin gelebileceği yer bu kadardı.

Soyut laflar arkasına sığınan solun hangi toplumsal dayanaklara sahip olduğunu görmeye istenirler, küçük mülk sahiplerinin (ya da amiyane tabirle, tuzu kuruların) düştükleri umutsuzluk çukurunda nasıl debelendiklerine bakabilirler. Burjuvazi ile proletarya arasında konumlanan bu geçiş katmanı, uzlaşmaz temeldeki karşıtlıkları körelterek, keskinleşen çatışmaları uzlaştırarak ayakta kalmaya çalışır. Geçiş sınıfı olmanın yetisini, politik alanda böyle öder. Ancak karşıt çıkarları köreltmenin ve uzlaştırmanın mümkün olmadığı, alabildiğine sert sınıf savaşımı döneminde, işte bunlardır söylenecek sözü kalmayanlar.

Yine de devrim, en kalın kafaların içine bile sızar, tohumlarını acı derslerle ekebilir. Yılbaşı gecesi, sosyete mekanı Reina'ya yönelen katliamdan sonra, daha az koruma önlemine sahip sosyete dışı tuzu kuruların yaşadığı dehşet, ciddi bir çalkantıya yol açtı. "Oh olsun" diyenlerle, "Yuh olsun" diyenlerin sözlü kışırmalarında öfke öyle görünür hale geldi ki, Gezi öncesine benzer bir kabarmadan söz etmek hiç abartılı algılanmadı. Ne de olsa bir kez daha o kutsal çembere "yaşam tarzına" saldırılmıştı. Öyleyse bir kez daha Gezi... Bir kez daha mı? Ama bir bakalmıyın gerçekce tekrarlanan ne?

Kimilerinin "Haysiyet İsyanı" diye etiketledikleri Gezi'de "Bize daha fazla karışmayın" derdinde olan, fazlasıyla kalabalık bir grup söz konusuydu, doğru; onlar genellikle Beylikdüzü'nde Kennedy Caddesi'nde toplanan kuzu kurularıydı. Sonra pek çoğu yoksul, proleter semtleri yalnız bırakıp geriye çekildiler. Ne de olsa çekilebilecekleri kadar geniş bir alan vardı, ayaklanma bu alanı yaratmıştı. Bir kez dinci faşist partiye haddini bildirmişlerdi ya, herhalde yaşam tarzlarına bir daha müdahale etmeye kalkan olmazdı. Genişleyen arka alanda HDP'nin temsil ettiği uzlaşmacı, parlamenter yol güç buldu. Böylece tuzu kurular, politik arenada ara yollarla ayaklanırken günlük yaşamlarında da bol ve ucuz kredinin pompaladığı konformizmin keyfini çıkartabiliyorlar. Fakat hiçbir şey, umdukları yolda ilerlemedi.

Çok değil, büyük ayaklanmadan üç yıl sonra, geri çekildikleri alanın son boşlukları da faşizm tarafından işgale uğradı. Uzlaşmacı politikanın suyu ısındı. Zindanların sadece yoksullar, Aleviler ve Kürtler için değil, ama anı şanlı yazarlar, akademisyenler ve modacılar için hazır beklediğini anladılar. Günlük yaşamda gömüldükleri konformizm, iki yönlü bir kısıkaça eridi gitti. Gezi'den önce yaşam tarzlarına saldırı, hiç olmazsa sözlü tacizden öteye geçmezdi. Ama şimdi, çelik çekirdekli kurşunların hedefi oluyorlar. Ve bol kredili günler de sona eriyordu; kutsal mabet belledikleri teknoloji mağazaları tek tek kapandı, borcu borçla çevirdikleri musluklar hızla kısıldı. İkili kısıkaç tamamlandı: Bir yanda IŞİD heylası, diğer yanda banka icra dekontu.

Tüm bunlardan bize ne? Yaşam tarzları, konformizmleri, uzlaşma beklentileri, yerin dibine batsın. Fakat öyle değil. Faşizmin bütün kurumlarıyla, bütün gücüyle olağanüstü bir baskıyı örgütlediği politik özgünlükte, topyekün isyanın önündeki engellerin önemli bir kısmı, böyle tuzu kurular tarafından kaldırıldı. Daha doğru bir ifadeyle söyleysek; engelin kendisi, bunlardır. Sermayeye aşılmaz bir güç atfederler, sistemle uzlaşma arayışlarına kan taşırlar. Ve tüm bunları yapacak zamanları, sosyal ilişkileri, maddi araçları fazlasıyla vardır. Gazeteler, stüdyolar, akademi kürsüleri, panel ve konferans salonları, yani bilcümle mikrofon, kamera ve megafonlarla, proletaryanın sahip olmadığı imkanlarla kolayca galebe çalabilirler. Ve kendi sosyal aktiviteleriyle kurdukları bu engel, özellikle olağandışı faşist baskı dönemlerinde proletaryanın köklü çözümlerinin duyulmasına mani olur.

İşte bu yüzden, tuzu kurular, konformizmlerine gömülerek bir anda soğutabildikleri havayı, yine aynı hızla kaynaştırma olanaklarına sahip. Onlar ancak, halihazırda kaynayan suyun, etrafa sıçrayan kızgın damlacıkları gibi hareket edebilirler ve böylece isyanın ateşini her alana yaymaya yardımcı olurlar. Ancak bu kez önlerinde çok yaşamsal bir sorun var. Gezi'de "orantısız zeka"nın üstünlüğüne inanmışlardı, peki ya şimdi, bombaların karşısına ne çıkacaklar? İşte bu yüzden, isyanlarını, umutsuz çılgınlık eşliğinde yükseltiyorlar. Herkes gibi onlar da biliyor: Bundan sonra patlayacak bir ayaklanmanın ara yolu bulunmayacak; ya sonuna dek gidilir ya da geri dönüp sığındıkları küçük yaşamlarında kapıya dayanacak IŞİD kafalıları ve banka takipçilerini beklerler. Ne yapılırsa gerektiğine dair söylenecek sözleri tükendiyse, geriye salt soyut göndermeler ve içeriksiz bir "direniş" çağrısı kaldıysa, bu yüzdendir.

Bırakalım, tuzu kurular küçük mülk sahibi sınıflar, umutsuz çılgınlık eşliğinde, yoksul proleter sınıf önüne kurdukları barikatları yıkınsınlar, boş beklentilerle kapalı tuttukları kapıları teker teker açsınlar. Proletarya mutlaka o kapılardan geçecektir. Boş ve soyut laflarla etrafından dolaşılın en temel devrimci görevleri (Geçici Devrim Hükümeti programını, milis ve ordusunu) haykırarak; işe yaramazlığı kanıtlanmış küçük burjuva direniş laflarının yerini alacak Leninist ısrarlar eşliğinde üstelik.

Zamanı geldi. Çünkü lafı dolandırmadan devrimin en acil ve somut görevlerini ortaya koyan, proletaryanın devrimci öncü partisidir. Leninistler, karşı karşıya oldukları maddi güçlükleri aldırma-malı. Bir geçiş anıdır yaşanan ve bu koca boşlukta, hiç ile bir arasında, karşılaştırılmaz bir nitel-nicel uçurum vardır.

Kobane Zafer Günü

Rojava'da savaşan Denizlerin yoldaşları Kobane Zaferi'nin yıldönümünde bir açıklama yayımladılar.

"Bugün 26 Ocak. Kobane zafer günü. 2 yıl önce bugün IŞİD canileri tüm vahşetleriyle geldikleri Kobane'den sökülüp atıldılar. Rojava devrimi bölge halklarına halkların iktidar olabileceğini gösterdi. Bu nedenle Ortadoğu'nun en gerici ve faşist devletleri olan Türkiye, Katar ve Suudi Arabistan bu savaşta IŞİD'in en büyük destekçisi oldu" diyen Leninistler, aylarca süren savaş sonunda kazanılan başta Kürt halkı ve gericiliğe, faşizme karşı mücadele yürüten halklar; kaybedenlerin ise dünya emperyalist sistemi ve bölge gerici-faşist devletleri olduğunu, IŞİD'in ABD ve AB emperyalizminden doğrudan ya da dolaylı olarak yardım almasını rağmen yenildiğini söylediler.

Kobane zaferinin bölgede IŞİD'in korku ve vahşet üzerinden kurmaya çalıştığı üstünlüğe de bir son verdiğini söyleyen Leninistler, savaş ve katliamlarla kentleri, kültürleri, gelecekleri harap olan bölge emekçi

halklarının bu canı gücün yenilebileceğini gördüğünü ve cesaret aldığını vurguladı, "26 Ocak'ta Kobane'de kazanan insanlık, gelecek ve yaşam oldu. Kaybeden ise; ölüm, karanlık ve gericiilik..." dedi.

Leninistler "Kobane zaferinde Kürt kadınlarına özel bir yer ayırmak gerekir. Kadınlar IŞİD vahşetinin en büyük kurbanıydı; zaferde de hiç kuşkusuz en büyük pay kadın savaşçılara aittir. Emekçi kadınlar yaşamı nasıl var ettiyse, Kobane'de de yaşamı öyle savundular ve kazandılar" diyerek zaferde kadınların rolünü vurgularken, "Kobane savaşı enternasyonalizmin yeniden ve gerçek

anlamıyla ortaya çıkışına da tanıklık etti. İspanya iç savaşında Uluslararası Tugaylar gibi, Filistin halkının yanında savaşan komünistler, devrimciler gibi, Kobane'de ve sonrasında da IŞİD'e karşı tüm savaşlarda Türkiye'den, Avustralya'dan, Kanada'dan, Almanya'dan, İngiltere'den, İran'dan ve daha pek çok ülkeden gelen enternasyonal savaşçılar Rojava devrimini savundular. Dünya emekçi halklarının yiğit evlatlarının sadece kahkahaları değil, kanları da Rojava halkının kanıyla karıştı. 26 Ocak bu nedenle dünya halklarının da zaferidir" diyerek enternasyonalizmin bayrağının bugün nasıl dalgalandırıldığını da söylediler.

TKEP/L Rojava Parti Komitesi açıklamalarını, "Partimize bağlı enternasyonal savaşçılar da bu savaşta yer almış ve bu onurlu tarihe adını yazdırmıştır."

Yıllarca yok sayılan bir halk genci, yaşlısı, kadını, çocuğuyla büyük bir savaş vermiş ve kazanmıştır. Zafer savaşan halkların olacaktır! Yaşasın Kobane Zaferi" diyerek sonlandırdı.

Milletvekillere Tutuklamalar

Kürt halkının siyasi temsilcileri, HDP milletvekilleri ve belediye başkanları, art arda gözaltına alınmaya, tutuklanmaya devam ediyorlar.

En son, Diyarbakır ve Ankara'da 27 Ocak günü gözaltına alınıp "adli kontrol" şartıyla serbest bırakılan milletvekilleri Ayhan Bilgen ile Meral Danış Beştaş, savcılığın itirazı üzerine 31 Ocak'ta tutuklandı.

Önce Diyarbakır E Tipi Cezaevi'ne götürülen HDP Parti Sözcüsü ve Kars Milletvekili Ayhan Bilgen ile Adana Milletvekili Meral Danış Beştaş, oradan Silivri Cezaevi'ne sevk edildi.

HDP Urfa milletvekilleri Dilek Öcalan ve İbrahim Ayhan hakkında da 1 Şubat günü yakalama kararı çıkarıldı.

Antep Katliamına "Kovuşturma Yok"

Antep Şahinbey'de 20 Ağustos günü düğüne yapılan canlı

bombalı saldırıda "Kovuşturmaya yer yok".

Savcılığın yürüttüğü soruşturmada 56 kişinin öldüğü katliam sonrası gözaltına alınan 3 kişinin kovuşturmasına gerek görülmedi.

Gözaltına alınan 3 kişiden Mehmet Kadir

Cabael'in Antep DAİŞ hücre evleri sorumlusu olduğu, Antep'teki hücreleri yönettiği, bombalı yelekler temin ettiği, bombalar için depolar kiraladığı, kalabalık alanlardaki canlı bomba eylemlerinin talimatını verdiği ancak 16 Ekim günü evine düzenlenen operasyonda ölü ele geçirildiği;

Mehmet Sıddık Beyhan'ın facebook hesabından "Besna, Besna, Besna, Besna! Sana çok güzel bir düğün hediyyem var; sevinçten gözyaşlarına boğulacaksınız, unutmadım onu sana gönderdiğim" mesaj göndermiş olduğu ancak teknik incelemede herhangi bir delil elde edilmediği;

Abdulhamit Boz'un IŞİD üyesi olduğu, patlamayı yaptıran, 1 Mayıs'ta Antep Emniyet Müdürlüğü'ne bombalı saldırıyı düzenleyen kişi olduğu

Tespit edilmiş olmasına rağmen bu üç kişi "kovuşturmaya" gerek görülmedi.

Savcılık gerekçe olarak, "Pervarililer Derneği'nde kamera bulunmadığı, Özel günler ile ilgili dernekte ilan panosunun bulunmadığı, tanıkların 155 polis imdat hattını aramadıkları ve şüphelinin telefonun incelenmesinde düğün davetiyesine ait fotoğraf tespit edilmemesi"ni gösterdi.

Polis Bilgehan Karpas'ı Katletti

İstanbul Emniyet Müdürlüğü ve Sütluçe'deki AKP İl Başkanlığı'na yönelik eylemlerin ardından terör estirmeye başlayan polis, Tekirdağ'da yaptığı operasyonda Şerif Turunç'u gözaltına aldı. Çatışmaya giren Bilgehan Karpas'ı ise katletti.

DHKP-C sacağsısı Bilgehan Karpas Muratlı İlçesi'nde polis tarafından kuşatılmasının ardından çıkan çatışmada hayatını kaybetti. Karpas'ın cenazesi Muratlı Mezarlığı'na defnedildi.

Muzaffer Kandemir'in Cenazesini İstiyoruz

Rojava devriminin savunulması sırasında ölümsüzleşen Birleşik Özgürlük Güçleri savaşçısı Muzaffer Kandemir'in cenazesi 27 gündür sınırda bekletiliyor.

Rojava'da yaşamını yitiren BÖG savaşçısı Kandemir ile Bedrettin Akdeniz, Mahir Arpaçay ve Aziz Güler'in aileleri, cenazesinin Türkiye'ye getirilmesine izin verilerek doğduğu topraklarda defnedilmesi için 3 Şubat günü İHD İstanbul Şubesinde basın toplantısı düzenledi.

10 Ocak günü IŞİD'e karşı savaşırken ölümsüzleşen Muzaffer Kandemir için ona yakışır bir uğurlama yapmak istediklerini söyleyen aileler, Aziz Güler'in cenazesinin 59, Eylem Atas'ın cenazesinin 101 gün sonra ailesine teslim edildiğini hatırlattılar.

RTÜK'ten "Son Dakika" Yasağı

Yayın yasaklarına kökten çözüm... Yaşanan her katliamın, iş cinayetinin, cinayetinin, kazanın ardından bir gelenek haline geldi, "yayın yasağı" getirmek...

Hatta o kadar ki, RTÜK'ün ya da Bakanlar Kurulu'nun yayın yasağının ambulanstan önce geldiğine dair espriler de türedi.

Bu defa RTÜK, yasaklarla tek tek uğraşmayı yorucu buldu ve "son dakika" haberlerine toplu olarak yasaklama getirdi. Artık, 'milli güvenliğinin açıkça gerekli kıldığı' olağanüstü durumların yaşandığı olaylarda, olay yerinin açıklanmayacağı ve gün boyu ekranlarda kalan 'sıcak haber' ve 'son dakika' yazılarının da yasak olacağı açıklandı. Yaşanan olaylarda sadece resmi açıklamalar yayınlanabilecek, resmi makamların dağıttığı görüntü ve bilgiler dışında görsel de kullanılamayacak.

Ayrıca olay yeri tespitine yönelik yer ve konum bilgilerinin de yayımlanamayacağı, olay anı ve sonrasında olay yeri görüntülerinin, tanık anlatımları, görevlilerin çalışmalarının ve delil toplama faaliyetlerinin yayınlanması da yasak kapsamında... Özellikle İstanbul, İzmir, Antalya gibi şehirler 'marka şehir' olduğu için bu yasaklar daha "hassas" uygulanacak.

Yaşanan hiçbir katliamdan, saldırıdan haberdar olamayacağımız, ancak devletin izin verdiği ölçülerde haberdar olabileceğimiz anlamına gelen bu karar, geride kalan az sayıda basın yayın organının da bertaraf edilmeye çalışıldığını gösteriyor. Saldırıların büyüklüğü, halkın devlete isyanı, devletin ihmalleri ya da katliama yol açması gibi bilgiler hiçbir şekilde insanlara ulaşmayacak, ulaşamayacak.

Askere Gitmeyene İş Yok!

Milli Savunma Bakanlığı 1945 tarihli Askeri Ceza Kanunu'nun 75. maddesine dayanarak vicdani retçi, asker kaçağı veya bakaya çalıştırılan işyerlerine yasayı ihlal ettikleri gerekçesiyle uyarı yazıları gönderiyor. İşyerlerine yapılan bu bildirimde askere gitmeyenleri çalıştırmamanın 'suç' olduğu belirtilerek, bu kişilerin askerlik şubesine yönlendirilmeleri isteniyor.

Bu tebligatlar yüzünden işlerinden atılanların sayısı gün geçtikçe artıyor ve bu durumla yaklaşık 400 bin kişinin karşılaşması ihtimali var!..

2016 Aralık ayından itibaren bir çok vicdani retçi, asker kaçağı ve bakaya durumundaki kişinin, askere gitmediği için işten atıldığı ya da işyeri zarar görmesin diye ayrılmak zorunda kaldığına ilişkin haberler gelmeye başladı. Askerlik gerekçesi ile işten atılanlara, işsizlik maaşı da verilmiyor. Kıscacı devlet, "askerliğini yapmadıysan sana yaşam hakkı tanımıyorum" diyor. Bu koşullarda genç erkekler güvencesiz çalışma ve işsizlik arasında tercih yapmak zorunda bırakılıyor.

Dört Şehrin Meydanı'nda KHK İsyanı

“İşimi Geri İstiyorum!”

Onların haykırışını aynı cümleye bağlayan şey KHK ile işten atılmış olmalarıydı. Resmi Gazete’de yayınlanan birkaç satır onların yaşamının akışını değiştirmişti. Yaşamdan kovulmuşlardı aslında. “İşimi İstiyorum” diyerek KHK’lere karşı bir isyan başlattılar.

Ankara’da Yüksel Caddesi’nde, Malatya’da Emeksiz Meydanı’nda “İşimi Geri İstiyorum” diye haykıranlar, ilk çıktıkları gündün itibaren her “İşimi Geri İstiyorum” diye haykırıldıklarında gözaltına alındılar. Ertesi sabah yine sokağa çıkıp daha da gür sesle “İşimi Geri İstiyorum” diyerek haykırıldılar. Gözaltına alınışları çevreden destek verenleri bile isyan ettirmişti.. 3, 5, 7, 10, 15, 19... An-

Öğretmen, akademisyen, sağlık görevlisi, memur.. Memleketleri de meslekleri de birbirinden farklı... Şehrin farklı yerlerinde hatta farklı şehirlerde çalışan belki birbirinin varlığını bilmeyen bu insanlar için resmi gazete yer alan birkaç satır yazı onların hayatlarını değiştiren, keşiştiren ortak nokta oldu.

Şehrin farklı yerlerinden isyanları, kimi zaman şehrin en bilinen caddesinde, meydanında yankılandı. Baktılar ki, bir aradayken sesleri daha gür çıkıyor, dayanışma bir güçlerine güç katıyor. Aynı meydanda yükseltmeye başladılar isyanlarını...

Sonra başka bir şehirden yükseldi bir isyan sesi.. Sonra başka bir şehirden... Ardi ardına gelmeye başladı haberler.. Ankara’da yükselen seslere Malatya’dan yükselen sesler eşlik etti. Sonra farklı şehirlerden de sesler yükselmeye başladı. Bu sesler Ankara ve Malatya gibi değil.. Tek tek yükselen seslerdi.. Ama yükseliyordu işte!.. Sesleri onların seslerine karışıp daha da güçlendiriyordu sanki taa kilometrelerce uzaktan...

Ankara’da Yüksel Caddesi’nde yankılanan ses önce tek bir kadın sesiydi... Ona bir erkek sesi eşlik etmeye başladı... Sonra bir kadın sesi duyuldu bir başka semtten.. Çok geçmedi Yüksel Caddesi’ndeki seslere bir erkek sesi daha eklendi.. O ses zaten hiç susmamıştı da aslında...

Malatya’da ise dört kişinin sesi birden yankılanmaya başlamıştı şehrin meydanında.

Sonra hiç durmadı zaten... Farklı şehirlerin meydanlarından tek tek sesler onların seslerine eşlik etmeye başladı. Mardin, Muş, Dersim, İstanbul, Bodrum, Düzce...

Meydanlarda yankılanan sesler, kimi farklı talepleri dillendirse de, ortak bir cümle vardı, her haykırışta hepsi adına söylenen

kara’da ve Malatya’da her “İşimi Geri İstiyorum” haykırışı gözaltıyla son bulur oldu. Kaç kez gözaltına alındıkları sayılmaz olmuştur. Çünkü inatla, kararlılıkla, isyanı yükselttikleri her gün gözaltına alınıyorlardı. Nuriye Gülmen, Semih Özakça, Acun Karadağ, Veli Saçılık... Erdoğan Canpolat, Özkan Karataş, Sertaç Ökdemir, Cengiz Uğurlu...

KHK ile onbinlerce kamu çalışanın yaşamı alt üst edilmişti. Her bir ile ilçeye yayılmış KHK zulmüne karşı elbette isyan sesleri de yükselecekti. Ankara ve Malatya’yı başka şehirlerden yükselen emekçilerin sesleri izledi.

Antalya’dan Sibel Balat, Mardin’den Makbule Akbaş, Muş’tan Deniz Kimyon, Dersim’den Emine Sevim KHK ile işlerinden atılmanın isyanını yükselttiler. Yine KHK ile işinden atılan öğretmen Engin Karataş Bodrum’da “İşimi Geri İstiyorum” dedi ve gözaltına alındı.

İstanbul’da Kadıköy’den yükseldi bu

kez bir kadın sesi “İşimi Geri İstiyorum”. İstanbul Kalkınma Ajansı’nda geçirdiği 5 yılın ardından bir anda KHK mağduru oluvermişti Betül Celep. “Bir değil üç beş değil, yüzlerce değil binlerce kişiyiz.. Rakamlardan bir rakam olarak artık işsiz olduğum söylendi” diyerek isyan etti. Sonra KHK ile işten atılan kadınların kaç kişi olduğuna baktı. O kadar çok kadın ismi vardı ki... Yüzlerce kadın vardı işten çıkarılan, aslında yaşamdan kovulan.

Kadıköy Kalkedon Meydanı, kadınların uğrak yeri olmuştu artık. “Güzel bir karar vermişim, burası artık bizim meydanımız. Kadınlar beni hiç yalnız bırakmıyor. KHKname hashtagi ile kadınları bir araya getirmeye çalışıyorum. Umam başka KHK mağduru kadın arkadaşlarla burada isyanı ve umudu büyütebiliriz” demişti ilk günlerde...

Birkaç gün sonrasında ise Düzce’den mimar Alev Şahin’in sesi karıştı Kadıköy’deki Betül Celep’in sesine... Düzce’de eline dövizini alıp tek başına oturdu meydana Alev Şahin. KHK’ya karşı Düzce’den yükselen kadın sesi oldu.

Betül Celep’in umutlu, kararlı eylemi kadınların dayanışmasını büyüttü.

Mardin Belediyesi’nden ihraç edilen Makbule Aktaş, Muş Alparslan Üniversitesi’nden ihraç edilen Deniz Kimyon da, Betül Celep’in eyleminin 10.gününde bir araya geldiler.

15 günü aşkın süredir kadınlar başta olmak üzere ihraç edilen emekçilerden, çevredeki demokratik kitle örgütlerinden pek çok kişinin uğradığı bir yer oldu dört kadının “İşimi Geri İstiyorum” haykırışının yükseldiği Kadıköy...

Devletin OHAL uygulamalarına da KHK’lerine de emekçiler dört şehirden meydan okuyor. Kararlılık, dirençle ve “Kazanan biz olacağız!” diyerek umutla mücadeleyi sürdürüyorlar.

“Bizler Bir Arada

Olduğumuz Sürece Güçlüyüz”

15 Temmuz darbe girişiminin ardından ülkeyi olağan hâline yani OHAL düzenine kavuşturan hükümet, KHK kolaylığıyla yaşama faaliyetini bypass ederek yönetememe halini kronikleştirmiş; Demokrasi lafzını Demokles’in Kılıcına çevirerek, önceleri FETÖ mücadelesi köşesindeki cadı avını tüm muhalif, devrimci, yurtsever kesime yönlendirerek malumu ilam etmişti.

Yüzyıllar önce “ferman padişahınsa dağlar bizimdir” diyenlerin ardılları, bugün “KHK sizinse sokaklar bizimdir” diyerek karşı duruş sergilemeye başladılar. Bunun son örneğini ise Kalkınma Ajansı çalışanlarından ve sendika temsilcisi Betül Celep’te görüyoruz. Bir sabah ansızın KHK ile işten atılan Celep, Kadıköy’ü direniş alanına çevirerek herkesi OHAL karanlığına karşı sokaklara çıkmaya çağırıyor.

Kendi sürecini sordüğümüzda ise gazetemize şu açıklamalarda bulundu:

"Ben İstanbul Kalkınma Ajansında çalışıyordum, planlama biriminde zaman olarak 5 yıla yakın bir süre çalıştım. 6 Ocak'ta yayınlanan KHK'da tanıdıklar var mı diye bakarken, akademisyenlerin üzerinde kendi ismimi gördüm. Ve uzunca bir süre kahkaha attım... Sonrasında Kalkınma Ajansına gittim genel sekreterle görüşmek üzere. Normalde KHK ile atılanların kurumlara girmesi yasak, fakat bizim İK yavaş davrandığı için benim kartlarım iptal edilmemişti ve en üst kata kadar çıktım. 'Neden' diye sorduğumda 'üstten gelen emir, prosedür vs' gibi lafları eveyyip gevediler. 'Ben neden atıldığımı biliyorum' dedim genel sekretere, ki kendisi KADEM'den buraya atanmış bir kişi. Uzun uzun konuştuktan sonra ben eşyalarımı topladım, arkadaşlarımla vedalaştım, herkes çok üzgündü ve sıranın kendisine geleceğinden korkuyordu, ki bir başka KHK ile sendikamın ikinci temsilcisi işten atılmıştı.

Bizim kurumda herhangi bir soruşturma geçiren bir kişi, iki ay ücretsiz izne çıkarılıyor ve vali yardımcısı Ahmet Önal vasıtasıyla kendilerini aklamaları ya da ben şu cemaatten değilim de bu cemaattenim demesi bekleniyor. Bunu hukuk olarak görüyor yöneticiler. Süreçte vali yardımcısının şöyle bir beyanı vardı 'ben kamu kurumlarında sosyalistlerin çalışmasını uygun görmüyorum' ki bu beyan aslında benim neden işten atıldığımı da kanıtlar nitelikte. Ve bu sürece sendika temsilcisi olmamın da etkisi oldu ve yeni

gelen sözleşme dönemi öncesinde sendikayı bitirme hareketi bu bir yünden de. Ben de arkadaşlarımla birlik vurgusu yaptım.

Sonra ben de 'ne yapabilirim' diye düşündüm. KHK çok ağır bir süreç, resmen toplumun önüne linç edilmek için konuluyorsun. Ben muhalif olduğum için etrafımda bir dayanışma ağı vardı, fakat ben diğer KHK mağdurlarının da ne durumda olduğunu merak ettim. Ve manzara korkunçtu, özellikle de kadınlar açısından. Mesela KHK ile işten atılıp temizlik işçiliği yaparken ölen bir kadının hikayesi en çarpıcısı. Bu ve benzeri hikayeleri duyunca sorumluluk duygusuyla hareket ettim. Ve bu kişisel bir hikaye değil, 'ben burada KHK mağdurlarının sesi, özellikle de KHK mağduru kadınların sesi olmayımlım' diyerek 23 Ocak'ta burada direnişe başladım ve bugün direnişimin 11. günü.

Burası açık çağrılı bir yer ve burası benim alanım değil. KHK mağduru olan herkesin özellikle de kadınların direniş alanı, bir açık kürsü. Burada kadınlar önlük giyip halay çekip kendi hikayelerini anlatarak direnişi büyütmeye başladığında polisler inanılmaz rahatsız oluyor ve müdahale etmekle tehdit ediyor.

Burada çok temel taleplerimiz var. Birincisi devletin bu soruşturmaların hukuki dayanağı nedir açıklamalı gerekiyor. İkincisi özlük haklarımızla beraber işlerimizi geri istiyoruz. Üçüncü olarak memleketi KHK ile yöneten OHAL sürecinin kaldırılmasını istiyoruz. Burada özellikle kadınların sesi olmaya çalışıyoruz çünkü özellikle OHAL süreci KHK eliyle kadınları tamamen kamu sürecinden çıkarma niyetinde.

Buradan İstanbul'daki, başta kadın emekçiler olmak üzere tüm emekçilere seslenmek istiyorum. Onların hikayesi benim hikayem. Ben özellikle beyaz yakalı ayrıcalığı reddediyorum. Ben bu süreci fabrikalarda hakkımı arayan mavi yakalılardan öğrendim. Ben bu sentetik ayrımı reddediyorum bizler bir arada olduğumuz sürece güçlüyüz. 'Bu hikaye benim hikayem değil' diyebileğim için bugün direnebiliyorum. Tüm bu saldırılara karşı da bizlerin özörgütüllüklerini kurarak bunlara karşılık vermesi gerekiyor. Bugün ben Kadıköy'de direniyorum, ama çok uzaklarda hakları için direnen bir sürü işçi ve emekçi var. Onların mücadelesi benim mücadelemdir ve herkesi buraya mücadeleyi yükseltmeye davet ediyorum."

Hafta içi her gün Kadıköy'de saat 13.00 ile 17.00 arasında direnişin mevsizinde Betül Celep'in sesi yükseliyor olacak. Bütün emekçileri sokakları ısıtmaya, Betül Celep ve işten atılan tüm emekçilerle yan yana gelmeye davet ediyoruz.

PROLETER DEVRİMCİ PARTİ

Taylan Işık

Devrimin nesnel koşulları varlığını uzun zamandır sürdürüyor. Nesnel durum olan devrimci durum, doğuşunun üzerinden yıllar geçmesine karşın, varlığını ve etkisini koruyor. Bu süre içinde ne geri çekildi ne de söndü. Aksine göre daha bir olgun ve etkin. Dahası var. Bir devrim için çok uygun bir durum olan, devrimin birçok koşulu bir araya toplanmıştır. Gezi'de bir ayaklanmanın patlak vermesi, bir çok koşulun bir araya gelmesinin sonucudur.

Devrim bir dizi alt üst edici eylem, isyan ve ayaklanmada gelişir; ama zafer için daha fazlası gerekir. Devrim, eylemlerin, ayaklanmanın sonuna dek götürülmesiyle zafer ulaşır. Bunun için toplumsal devrimin gerçekleştiği ülkelerde devrimci kitlelerin yaptığı gibi devrime çok yönlü ve bütün ciddiyetimizle hazırlanmamız gerekiyor. Öncelikle de işçi sınıfının ve diğer devrimci kitlelerin kendisinden kaynaklanan engelleri ortadan kaldırmalı, zayıflıklarını ve yetersizliklerini gidermelidir.

Türkiye ve Kürdistan proletaryası, bugün kendi sınıf mücadelesi tarihinin en ileri noktasına gelmiştir. Hedefe varmak için daha ileriye gitmek, sınıf savaşını en ileri noktaya kadar götürmek gerekiyor. Sınıf mücadelesi en ileriye en uç noktaya dek vardığında devrim olur. Bunun için işçiler, kendi engellerinden kurtulmak için ivedi bir çaba içinde olmalıdır. Hareketin ve toplumun geleceği, işçi sınıfının halka ve devrime önderlik etme yeteneğine bağlıdır.

İşçi sınıfıyla diğer halk kitleleri arasında yapılan güç ve eylem birliklerinin, cephesel birliklerin devrimci bir yönde ilerlemesi, proletaryanın devrim yapma kararlılığına bağlıdır. Güç ve cephe birliklerine gidilmesinde amaç; ayaklanmaya, devrime daha iyi hazırlanmaktır. Hedef devrimdir. Bunun için tutarlı devrimci bir çizgi izlenmesi gerekiyor. Küçük burjuva siyasetsel ise, böylesi tutarlı bir çizgiden uzak. Onlar bir yandan proletarya ve proleter partiyle ortak güç ve cephe birliklerinde yan yana geliyor; devrim programını altına imza atıyor; fakat öte yandan tam zıt bir yönelimle, devirmeye hedefledikleri burjuva güçlerle uzlaşma çabası içine giriyorlar.

Proletarya ve proleter parti, küçük burjuva hareketlerin tutarsız ve ikili tavrını her zaman göz önünde tutar, tutmalıdır. Burjuvaziye karşı mücadelede sonuna dek tutarlı devrimci bir çizgi izleyen yalnızca işçi sınıfı ve onun devrimci partisidir. Emekçi sınıf, devrimci politik hedeflerini devrimci tarzda eylemlerle hayata geçirir. Devrim, burjuva düzene, bu soygun ve kölelik düzenine karşı uzlaşmaz ve devrimci bir mücadele yürütülerek gerçekleştirilir.

Küçük burjuva hareketler önlerine devrimci bir güç olmayı değil, büyük bir güç olma hedefini koydular. Böyle davranmaları çok açıktır. Devrimci bir çizgi izleyerek, devrimci bir güç durumuna gelirlere -küçük burjuva devrimciliği temelinde olsa da- burjuva egemenliğine karşı devrimci tarzda mücadele etmeleri gerekecek. Oysa onlar uzlaşmaz devrimci bir mücadele vermek değil, uzlaşmak istiyorlar. En ileri nokta olarak, etkin muhalefet partisi durumuna gelmek ve buna dayanarak yönetenler üzerinde baskı uygulamak istiyorlar. Bu çerçevede hareket eden bir parti ne kadar güçlü olursa olsun, devrimin değil, reformizmin bir aracı olur. Asıl sorun, burjuvazinin sınıf egemenliğini ortadan kaldıracak, gerçek devrimci bir güç olmaktır. Bu ise proletaryanın ve proleter devrimci partinin görevidir.

Tüm bakış açısı, yönetici sınıftan ödüm koparmak olanlar çevresine de bu gözle bakarlar. Onlar için önemli olan bu duruma gelmiş bir güç olmaktır. Devrimci komünist güçlere, proleter devrimci partiye küçümseyici gözle bakmaları bu yüzdendir. Leninist Parti, proletaryanın devrimci sınıf partisidir, devrimci niteliği gereği her koşul ve durumda, devrimin çıkarlarını savunur, devrim için mücadele eder. Bunun için sürekli çabası devrimci komünist niteliğini güçlendirmektir. Proleter devrimci parti, gücünü büyütmeyi bu temelde ele alır.

İki farklı örgütlenme anlayışının durumuna bir de sınıf savaşımının pratiğinde bakmak gerekiyor. 70'lerde büyük bir güç durumuna gelen, birçok sendika yönetimini ele geçiren, bir çok kitle örgütünü harekete geçiren, okullarda onbinlerce öğrenciyi etkileyen, bir çok reformist ve oportünist hareket, 12 Eylül'de hiçbir varlık gösteremeyen, proleter devrimci parti, 12 Eylül boyunca örgütlü devrimci mücadeleyi kesintiye uğratmadan sürdürdü. İdeolojik, politik, taktik, örgütsel ve pratik mücadelede komünist devrimci niteliğinin ne kadar belirleyici olduğunu gösterdi. 90'lı yıllarda da iki farklı anlayış sınıf savaşımında tamamen farklı konumlarda hareket etti. Burjuva yasallığa sığınan reformist partiler, buna uygun bir çizgi izlerken, devrimci sınıf partiside, sınıf savaşımın her alanında devrimi temsil etti.

Bu durum bizimle sınırlı değil. Avrupa ve dünyanın başka yerlerinde, statükocu komünist partileri, proletaryanın sonal amacını bir kenara bırakarak, devrimci mücadele anlayışını terk ederek, salt emekçilerin günlük talepleri uğruna mücadeleyle nicel olarak büyük bir güç haline geldiler. Fakat bu güç, emekçilerin kurtuluşu için bir araç değil, burjuva egemenliğin sürdürülmesinin bir aracı olarak hareket etti. Ama bu yüzdene son yirmi beş yıldır sınıf savaşımı, devrimci kitlelerin dünyayı sarsan eylemleri, bu partilerin dışında onlara rağmen gerçekleşti.

Bu topraklarda da devrimci nitelikten yoksun bir çok küçük burjuva hareket, komünistlerin devrimci görüşlerini küçümseyip ileri niteliğe dudak bükerek niceliğe, iyileştirmeciliğe ise büyük değer biçiyor. Büyük güç olma hedefiyle hareket edenler, devrimci teorinin, etkileyici, dönüştürücü gücünü yadsıyorlar. Oysa devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz. Onlara soruyoruz, reformist görüşleriniz, devrimci görüşleriniz karşısında tutunabilir mi? Kitleleri devrimcileştirsen sizin görüşleriniz mi yoksa bizim devrimci görüşlerimiz mi? Emekçi kitleleri asıl dönüştüren kesinlikle devrimci görüşlerdir; devrimci teoriye dayanan devrimci pratikdir. Dolayısıyla, sınıf savaşımı zaferi götürecek olan reformist hareketler değil, gerçek devrimci güçlerdir.

Devrimci işçiler, bağımsız siyasi bir parti, devrimci bir sınıf örgütü şeklinde örgütlenirken, hemen devrime önderlik edecek, onu gerçekleştirecek durumda değildiler. Sınıf savaşımın çetin sürecinden geçmeden, savaş yeteneği kazanmadan hiçbir işçi sınıfı partiside iktidarı ele geçiremez, ele geçirse bile onu koruyamaz. Ama her devrimci örgüt devrimi gerçekleştirmek için yola çıkar. Doğrusu da budur. Zaman içinde dövüşerek, gelişerek, devrimi başarır bir konuma gelir. Bu bizim, 50 yıldır süren örgütlü komünist mücadelemizin öyküsüdür.

Leninist Parti, proleter devrimci parti, devrimci mücadele çizgisini ısrarla olarak sürdürecektir. Başarı, devrimci çizgide ısrar edilerek sağlanır. Başarı, devrimci mücadelenin en ileri noktaya kadar götürülmesiyle gerçekleşir.

**Galatasaray Adası'nı İsteyen Nilhan Osmanoğlu,
Doblo'sunda Tuğra Bulunanları da Aylık 100 Mecidiye Motorlu
Taşıtlar Öşür Vergisine Bağladığını Açıkladı... Zaytung**

**Trump'ın Kararına Misilleme Yapan Irak Parla-
mentosu, ABD Vatandaşlarının Ülkeden Çıkışını
90 Gün Süreyle Durdurdu... Zaytung**

Faşizme Dair...

Başkanlık tartışmaları başladığından bu yana küçük burjuva sol hareketin bir kısmı faşizm geliyor diyerek başkanlığa hayır kampanyalarına girişti. Bir kısmı da "faşizm var bunun güçlendirilmesine karşı mücadeleye davet" etmekte gençliği.

Burada ele almak istediğimiz konu bu düşünceden yola çıkarak Komünist Enternasyonal'in faşizm tahlilini ve buna karşı mücadele yollarını açıklamak olacaktır.

Faşizm dünyada ilk kez İtalya'da ortaya çıktı ve bir politik hareket olarak iktidara gelebildi. İlk ortaya çıktığı anda kesin ve açık bir ideolojiye sahip değildi. İtalyan Komünist Partisi'nin önderlerinden Togliatti'nin ünlü "Fa-

şizm Üzerine Dersler"inde ifade ettiği gibi zaman içerisinde politik hattını ortaya koyabilmişti. Fakat öz olarak saldırgan ve şövenist bir hareket olduğu açıktı. Kitleleri aldatmak için emeğin yanındaymış gibi söylemleri kullanan faşist hareket hatta Almanya'da Nasyonal Sosyalist İşçi Partisi adıyla örgütlendi.

Faşizm öz olarak kapitalist sistemin bizzat içinden, burjuva demokrasisinden doğmuştur. Tekellerin egemen olduğu dönemde, tekellerin her alanda egemenlik isteğinden ve bizzat onların gerici karakterinden doğmaktadır. Demokrasinin inkarır.

Sermaye sınıfının tıpkı burjuva demokrasisi, meşrutiyet vs. gibi bir yö-

netim biçimidir. Dayandığı temelde kapitalist üretim biçiminin kendisidir.

Faşizm Komintern'in deyimleriyle mali sermayenin en gerici, en şöven, en emperyalist kesimlerinin açık terörist diktatörlüğüdür.

Faşizm her ülkeye farklı şekilde gelir. Fakat hepsinde de öz olarak tekellerin devleti ele geçirmesi, onunla bütünleşmesi ve ona egemen olmasıdır.

Faşizm ifade ettiğimiz gibi tekeli sermaye sınıfının bir egemenlik biçimidir ve onların çıkarlarına hizmet eder. Faşizm, tekeli sermayenin devrim tehdidiyle karşılaştığı ülkelerde başvurulan bir yoldur. O açıdan bunun açıkça altını çizmemiz gerekir.

Faşist hareket kendine küçük burjuva, lümpen proletarya hatta işçi sınıfından bir taban yaratmaya çalışır. Bu nedenle faşizm ilk çıktığı dönemlerde sınıfsal dayanağı olarak tekeli burjuvazinin değil sanki küçük burjuvazinin bir hareketi olduğuna dair düşünceler de mevcuttu. Yeni dönemin bonapartist diktatörlüğü olduğuna dair tezler de mevcuttu o dönemde.

Yazımızın konusu açısından faşizmin daha iyi anlaşılması için sizlere Komünist Enternasyonal'de Faşizmin Tahlili" isimli E.Lewerenz'in kitabını öneririz.

Türkiye'de Faşizm

Türkiye'de devletin faşistleştirilmesi 12 Mart darbesiyle başladı, 12 Eylül Askeri faşist darbesiyle tamamlandı. Cumhuriyet gerici ve baskıcı bir burjuva devleti olarak gelmişti dünyaya. Devrim mücadelesinin yaygın-

laşması, sistemi tehdit eder hale gelmesiyle birlikte tekeli sermaye bizzat ordu eliyle faşizme yöneldi.

Türkiye'de faşizm yokmuş gibi tartışmalar yapanların sadece son iki yıllık süreçte -7 Haziran seçimleri sonrası- özellikle Sur, Cizre ve Nusaybin'de yaşananlara, kitle katliamlarına bakması yeterlidir. Türkiye'de kapitalist sistemin ve tekellerin varlığını tartışma ihtiyacı duymuyoruz zaten. 7 Haziran seçim sonuçlarının tanınmaması klasik bir burjuva devlette mümkün müdür acaba?

Bu nedenle başkanlığa hayır diyenlerin hayır demesi değil. HDP'nin seçimlerde başarı göstermiş olması onca yıllık baskı ve terörü yok saymamızı mı gerektirirdi? Sanki koca 90'lar yaşanmamış sol hareket mücadelesini faşist terör altında sürdürmemiş gibi ve sanki her şey AKP'den önce iyiymiş gibi davranmak nasıl bir aklın ürünü olabilir?

Bu düzenin içinde kalmak için çabanın, parlamenterist kafanın sol harekette nasıl etkili olduğunun göstergesidir. Kendine devrimci sosyalist diyenlerin sosyalizme sırtını döndüğünün göstergesidir. Avrupa'da komünistler iyice incelenirse faşizme karşı mücadele ederken kitlelerin önüne burjuva demokrasisini bir seçenek olarak öne sürmemiştir. Emekçi sınıfların bu durumdaki -burjuva demokrasisindeki- haklarını ve kazanımlarını korumak adına bir mücadele içinde oldular. Emekçilere -Komintern tartışmaları iyice incelendiğinde görülecektir- sosyalizmi ya da ona

geçiş yollarını önermişlerdir. Bunun tartışmaları sonucunda anti-kapitalist demokratik halk devrimi ve halk cephesi yolunu önermişler. Çalışmalarını buna göre geliştirmişlerdir. Sonuçta faşizm Avrupa'da bizzat burjuva demokrasisinin onun bir eğilimi olarak ortaya çıkmıştır.

Bu konuda son bir soru ve diğer meseleye geçeceğiz? Demokrasi de özünde bir sınıfın diktatörlüğü değil midir?

Bu konuda ikinci iddia da faşizmi geriletme ya da daha güçlü hale gelmesini önleme meselesi. Faşizm bir devlet biçimi olarak kapitalist sınıfın bir egemenlik biçimi ve tekellerin iktidarı. Faşizme karşı mücadele emperyalizme karşı mücadeleden ve esasen de kapitalist sisteme karşı mücadeleden ayrı ele alınamaz. Bu nedenle kapitalist sistemi yıkmak nasıl bir devrim sorunuysa faşizmi de yıkmak bir devrim sorunudur. Daha önce böyle şeyler iddia edenlerin- faşizmi içten çözmeye vs.- gittikleri yol devrimci zemini terk etmek olmuştur. Gerçi yolunuzu çizdiğiniz gibi görebiliyoruz ama bir dost tavsiyesi faşizmi yıkmak bir devrim sorunudur. Doğu Avrupa halk devrimleri ya da Portekiz devrimi bize örnek olmalı bu konuda. Faşizmden klasik burjuva cumhuriyete geri dönüş söz konusu olmayacaktır asla. Faşizm bir devlet biçimi olarak tepeden tırnağa devletin her yanında bir ruh olarak var olacaktır. Sadece düzenlemelerle devletin ırkçı dinci ruhu temizlemez. Bu nedenlerle diyoruz ki faşizmi devrimle yıkacağız!

Okul Servis Araçlarının %1'i Kusursuz Çıktı!

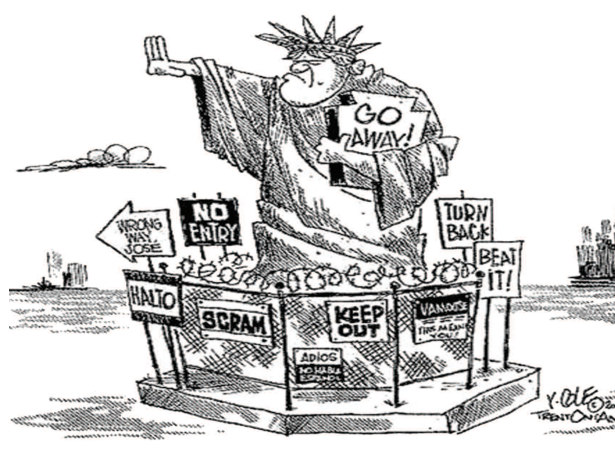

Emniyet Genel Müdürlüğü'nün okul servislerine yönelik 2016 yılına ait inceleme sonucunda ürkütücü bir tablo ortaya çıktı. 2016'da okul servisleri 1.588 kazaya karıştı, 8 kişi öldü. Öğrencilerin de bindiği otobüs ve minibuslerin 2015 muayene sonuçlarında araçların yalnızca yüzde 1'inin kusursuz olduğu tespit edildi.

Ortaya çıkan sonuç, çocukların, biz gençlerin okullarımıza gidebilmek, evlerimize dönebilmek

için kullandığımız araçların %99'unun güvensiz olduğu...

ABD'de Berkeley Üniversitesi Öğrencileri Trump Destekçisi Gazeteciye Kovdu

Amerika Birleşik Devletleri'nin en prestijli üniversitelerinden olan Berkeley kampüsünde Trump destekçisi olarak tanına aşırı sağcı Milo Yiannopoulos adlı editör Berkeley kampüsüne giremedi. Milo'nun geçtiğimiz ay ki konferansında öğrencilerin protestoları yüzünden iptal edilmişti. Kaliforniya'da yüzlerce öğrenci tarafından gerçekleştirilen protestolarda güvenlik güçleri göz yaşartıcı gaz kullanarak onlarca gözaltı yaptı. Üniversite öğrencileri Milo'nun temsil ettiği şeylerin Berkeley sisteminde ve toplumda siyasi bir istikrarsızlık yaratacağı görüşünde.

Kayyum Kız Öğrenci Yurdu'nu Boşaltıyor

Diyarbakır Büyükşehir Belediyesi'ne kayyum olarak atanan Cumali Atilla'nın, Diyarbakır Büyükşehir Belediyesi tarafından inşa edilen Kız Öğrenci Yurdu'nun görevlilerine, "1 Şubat'ta kadar yurdu boşaltın" talimatı verdiği öğrenildi.

Boşaltılan yurdun polis misafirhanesi olarak kullanılacağı söyleniyor. Öğrenciler, dönem ortasında kendilerine kalacak yer aramaya başladılar.

İŞİD 2 Çocuğun Ellerini Kesti

İngiliz Daily Mail gazetesi, esirleri infaz etmek istemeyen 10 ve 12 yaşlarında iki çocuğun ellerinin İŞİD militanları tarafından kesildiğini yazdı. Irak başına göre Musul'da terör kampında eğitim alan çocuklara 2 esiri infaz etme talimatı verildi. Esirleri öldürme talimatını reddeden çocukların elleri, ailelerinin gözü önünde kesildi.

Bir Ortaçağ İşkencesi Olan Kadın Sünneti

Kadın sünneti hiçbir dinin yapısında bulunan bir uygulama değildir. Kadın sünneti tamamen bir gelenek olarak yapılan ve kadının eşine olan sadakatini sağlamak içindir.

Bu uygulama ile, kadın cinsel olarak hiçbir şey hissetmemektedir. Özetle, erkek egemen toplumlarda tamamen bir erkek vahşetidir.

Bu nedenle, dünyada pek çok örgüt kadın sünnetini yasaklamak için çaba sarf etmektedir. Kadın sünnetinde kadının sinirsel olarak yoğun olan cinsel organının belirli kısımları bazen de tamamı kesilerek çıkarılır. Bu yöntem ile kadımlar cinsellikten hiçbir şekilde haz alamamaktadır. Kadın sünneti ile, kadının evlenmeden önce ve evlendikten sonra cinsel hazzı kalmadığından eşine sadakati olacağına inanılıyor.

Pek çok ülkede bu operasyon uygulanmayan kadınlar ile evlenilmiyor. Özellikle Somali ve ona komşu olan pek çok ülke halen kadın sünneti yapmaktadır. Bu ülkelerde 10 yaşından itibaren kızlar evlenebildiğinden, sünnet işlemi 6-9 yaş arasında uygulanmaktadır. İslam dine mensup olan pek çok ülkede de uygulanan kadın sünneti bazen kadımların ölümüne bile neden olmaktadır. Kadın sünneti yaşayanlar, hayatları boyunca her regl döneminde ve cinsel ilişki sırasında çok acı çekmektedirler.

Bugün dünyada kadın sünneti en çok Afrika kıtasında yapılmaktadır. 125 milyondan fazla kız çocuğu ve kadın sünnet edilmiş durumda. 30 milyondan fazla kız ise önmümüzdeki on yılda sünnet tehlikesiyle karşı karşıya kalmış durumdadır. Afrika ve Ortadoğu'da hayli yaygın bir uygulama haline gelmiştir, bunun yanı sıra da Batı'nın tarihi de temiz değil.

Peki neden?

Toplumda kabul görme, uygulamanın yapılmasında öne sürülen en yaygın gerekçe olarak belirtiliyor. Hijyen, daha iyi bir evlilik ihtimali, bekaleti korumak, dini gereklilik ise diğer nedenler arasında.

Uygulama Müslümanlarda görülmekte birlikte diğer dinlerde de yapılmaktadır.

Son Dakika... Okullarda tasarruf yapılması için TBMM'nin verdiği dilekçeye MEB'den destek: "Öğretmen ataması yapılmayacak." Resmi Gaste

Gün, Bizi Göreve Çağırıyor!

Sömestr tatilinde para kazanmak için İstanbul'a gelerek Esenyurt'ta bir inşaatta çalışmaya başlayan tıp fakültesi öğrencisi Remzi Ersu'nun üzerine beton blok düştü. Kaza nedeniyle 22 yaşındaki üniversite öğrencisi hayatını kaybetti.

Bu haberlere alışmak zorunda mıyız? Üniversite kapılarını emekçi çocuklarına kapamaya çalışan sisteme karşı emeğiyle var olmaya çalışan Remzi, öldü.

Dr. Che gibiydi belki de hayalleri. Van'da, soğuşun, depremin ve faşizmin tommasıyla mücadele eden o kadim kentte, tıp okuyordu Remzi. Hastalara şifa olacakken Remzi, öldü.

Dün Soma'da madende, Cizre'de bodrumlarda; Gezi'de, Sur'da, Gazi'de, Armutlu'da barikatların ardında; torna tezgahlarında... Hayatını inşa etmek için ihtiyacını duyduğu parayı kazanmak için bugün inşaattalar.. Ölen biziz!

Konuştığımız bütün dillerde "Artık YETER!" demenin vaktidir. Bizim olmayan gündemlerle kaybedecek vaktimiz yok.

Meselemiz yaşamak ya da ölmek kadar keskin bir mesele.

Kavgamız hürriyet kavgası!

Katil olan kapitalizme, kanla beslenen faşizme ve onları koruyup kollayan emperyalizme karşı savaşta safları sıklaştırma zamanı.

Bugün hayatını inşa etme yolunda sıradaki Remzi sen olabilirsin. Remziler ölmesin diye, bu katil cehennemini yakıp kül etme zamanı.

Üniversitelerin kapıları bizlere kapatılmasın, soluk alıp vericesine yaşlanalım, ölüm raporlarımızda yaşlılığa bağlı sebepler yazsın diye;

Özgürce sevelim, aşkla yaşayalım, karanlığın gericiliğinden kurtulalım diye;

Dünya yok olmasın diye;

Kapitalizmi yok etme zamanı!

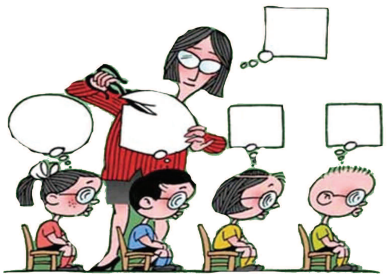
Kendini gerçekleştirmek, diplomanı alamadan ölmek için kavgaya katılma zamanı!

Gün, bizi göreve çağırıyor!

Bir Öğrenci

Eğitimde Gericileşme

Gençliğin önündeki en büyük engellerden biri eğitimde dincileşme ve gericileşme sorunudur. Faşizm bir ideolojik saldırganlık olarak giderek dinci gericileşmeyi kendine en büyük silah haline getirmiş durumda. Dindar ve kindar nesil istiyorlar. Bilimin son kırıntılarını dahi girmesin eğitim sistemine diye çalışıyorlar. Düşünmeyen, sorgulamayan sadece itaat eden bir nesil hayali kuruyorlar.

Lise çağına gelmiş bir öğrenciyi neredeyse zorla imam hatip liselerine kayıt yaptırmak zorunda bırakmaları eğitimde gericileşmenin ne kadar yüksek olduğunu anlamamız için çok basit bir örnek. Eğitim Sen'in 2016-2017 eğitim müfredatı raporunda İran'da bile Türkiye kadar din eğitimi verilmediğinden bahsediyor.

Türkiye'de 17 farklı din dersi mevcut. 1300 İmam hatip lisesi mevcut. Bunların 300'ü kız imam hatip liseleri. Yani karma eğitim ise git gide yok olmakta, eğitimde cinsiyet ayrımı artmakta. Var olan 600 bine yakın imam hatip öğrencisi sayısı da devlet yönlendirmeleri ile daha çok artmakta. Bilimsel eğitimden tamamen uzak olan eğitim sistemimizde şimdi de evrim konusu müfredattan çıkarılmakta. Dinci faşizm eğitim eliyle tabanını, kitlesini çekirdekten yetiştirmekte. Eğitimde bilimselliğe karşı tutunduğu tavır tamamen kontrolü altında tutabileceği bir kitle yaratmak ve devrim saflarına karşı kullanmak.

Eğitimin gericileşmesi meselesini sadece din üzerinden ele almak da yanlış olur. Yanlış bilgiler ile dolu tarih kitaplarıyla milliyetçiliği, ümmetçiliği körüklemekte. Eğitimde gericileşmenin dinci faşizm için sınırı olmadığı gibi bizim içinde bu dinci faşizm ile savaşın sınırı biçimi yoktur. Elbette devrimci öğrencilere düşen bilimsel eğitimi savunmaktır. Anadilde eğitim hakkımızı her alanda dile getirmek bizlerin görevidir. Parasız eğitim istemek en doğal hakkımızdır. Bunların hepsi ise politik özgürlüğümüzü kazanmak için vereceğimiz kavgadadır.

Akademik özgürlüğümüzü "Geçici Devrim Hükümeti" taleplerinin içindedir.

Her Şeyi Devletten Beklemeyin!

Milli Eğitim Bakanlığı Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel Müdürü Doç. Semih Aktekin, öğretmen adaylarına gelecekte iş sıkıntısı çekeceklerini söyledi. Eski mezunlarla birlikte yeni mezun olan öğretmen adaylarının sayısının 1 milyonu geçtiğini söyleyen Aktekin, yapılacak atamaların ise 100 bin civarında kalacağını söyledi ve öğretmen adaylarına başka iş alanlarına yönelmeleri gerektiğini söyledi.

Aktekin "Öğretmen olamazlarsa başka sektörlerde istihdam için seçmeli derslerle transfer edilebilir beceriler edinmelerini düşünmeliyiz. Tarih okuyan turizm rehberliğine, müzeciliğe; Türk dili edebiyatı okuyanın yerel yayıncılık ve gazetecilik; matematik okuyanın ise bankacılık ve sigortacılığa yönelsin, özel sektöre gitsin. Her şeyi devletten beklemeyelim" dedi.

Kamunun ihtiyacından çok daha fazla öğretmen aday olduğunu açıklayan Aktekin, kolejlerin ve üniversitelerin bu 1 milyonluk öğretmen havuzundan yararlanması gerektiğini savundu. Öğretmen adayları için tek alternatifin kamu olmadığını söyleyen Aktekin, eğitim fakültesini bitiren herkesin yapı, altyapı olarak öğretmen olmaya uygun olmadığını belirtti.

Kürtçe Konuşmaya Örgüt Üyeliği Suçlaması

İstanbul Esenyurt'taki Recep Tayyip Erdoğan Parkı'nda Kürtçe türkü söyledikleri sırada polisler tarafından gözaltına alınan 12 kişiye, 15 yıla kadar hapis cezası istendi.

İstanbul Esenyurt'taki Recep Tayyip Erdoğan Parkı'nda Ağustos 2016'da 12 kişi Gesi Bağları ve Kürtçe türküler söyledikleri için darp edilerek gözaltına alınan 12 kişi 6 aydır Silivri Cezaevi'nde tutuklu. İddianamede, 7 Ağustos 2016'da ihbar hattına "Recep Tayyip Erdoğan Parkı civarında 12-20 kişilik Kürt grup yüksek sesli şarkı söylüyor, TC'ye mezar olacak şekilde slogan atıyorlar" diye ihbar geldiği, polisin parka gittiğinde şüphelilerin orada olduğu yer aldı. Parkta türkü söyledikleri söylenen 12 kişi yakalanarak gözaltına alındılar, ancak suçlamaları kabul etmediler.

İddianameyi kabul eden İstanbul 24. Ağır Ceza Mahkemesi de 12 kişinin tutukluluk halinin devamına karar verdi.

DUVAR GAZETESİ

- 1)Sömestr tatilinde para kazanmak için çalışan tıp öğrencisinin üzerine beton yığını düşerek öldü.
- 2)Mustafa Kemal Üniversitesi'nde faaliyet yürüten DÖB'lülere çıkardıkları duvar gazetesi nedeniyle para cezası verildi.
- 3) Adana 'da Mücadele Birliği gazetesi dağıtan DÖB'lülere mahallede dolaşan özel hareket tarafından kimlik sorgulama yapıldı.
- 4)ABD Başkanı Trump, kilisede siyasi propandanın önünü açıyor.
- 5)Ayder Yaylası imara açılıyor; Toki ihale için gün verdi.
- 6)Mücadele Birliği platformu üyeleri otobüste ajitasyonlarla çıkardıkları Çağımız Var adlı bildiri dağıtırken 2 kişi gözaltına alındı.

- 7)Malatya'da 24.kez gözaltı! KHK ile görevinden ihraç edilen KESK üyeleri, emekçileri 24 gündür düzenlediği oturma eyleminde yine saldırıldı, emekçiler gözaltına alındı.
- 8)Şırnak Valisi muhtarlarla yaptığı toplantıda yerle bir edilen evlerin yapımının referandum sonuçlarına bağlı olduğunu söyledi!
- 9)Referandum için "Hayır" kampanyası yapan CHP gençlik kollarından bir gence silahlı saldırıda bulundu.
- 10) Van'da tecavüz edilen 2 aylık bebek öldü!
- 11)Kadınlar IŞİD saldırılarına karşı laiklik propagandası yaptığı için tutuklanan Aysegül Başar için kadınlar Bakırköy Cezaevi önünde eylem gerçekleştirdiler.

SOSYALİZMİ ANLATMAK

Umut Güneş

Gençlik mücadelesi toplumsal mücadelenin tüm sorunlarıyla iç içe, ondan etkilenerek ve onu etkileyerek devam ediyor. OD-TÜ'de devrimci öğrencilerin "Başkaldırıyoruz" eylemi ve ardı sıra gelen süreç nasıl da umut olmuştur kitlelere. Denizler peki? Öğrenci mücadelesinin içinden çıkıp Türkiye devriminin önderleri haline gelmemiş miydi?

Yıllarca üniversitelerde, liselerde sol hareket sayısız eylem, etkinlik, politik faaliyet gerçekleştirdi. On yıllardır süren mücadelede her daim akademist- reformist çizgiyle devrimci çizgi karşı karşıya ideolojik bir mücadele yürütüldü. Sonuç DÖB'ün ortaya koyduğu yıllardır kararlılıkla savunageldiği düşüncenin haklılığını gösterdi. "Politik özgürlük kazanılmadan akademik özgürlük kazanılmaz." Proletaryanın büyük üstadı Lenin, Bolşevik öğrencilere enerjinin çok küçük bir kısmını akademik mücadeleye yoğunlaştırma çağrısı yapmış ve öğrenci gençliği politik özgürlüğün kazanılması mücadelesine çağırılmıştı. DÖB'ün bu Leninist çağrısı bugünlerde ne kadar doğru bir ses olarak geliyor değil mi?

Öğrenci gençlik mücadelesini düzenin içinde tutmaya çalışan, en iyi ihtimalle "aşırı muhalefet partisi" olan küçük burjuva hareket incir kabuğunu doldurmayacak "demokratik, ekonomik ve akademik taleplerle" "mücadele" etti, durdu. Cam bardak- plastik bardak kavgası verdi. Sonuç: akademisyenler en naif banış çağrısından ötürü işten atılıyor, tutuklanıyor; en demokratik talepler şiddetle bastırılmaya çalışılıyor; sendikal faaliyetler suç gibi gösteriliyor, eğitimde gerici uygulamalar devam ediyor.

Daha sayılamayacak kadar çok sorun yaşayıp duruyoruz. Faşizmin on yıllardır devlet biçimi olarak var olması dahi yetmiyor. Daha da yoğun saldırılar, açık katliamlar yaşanmaya devam ediyor. Amacımız umutsuz bir tablo çizmek değil aksine bir durumu açığa çıkarmaktır. Tekelci sermaye sınıfı güçsüzdür, on yıllardır faşizmin egemen olmasına rağmen ayakta duramıyorlar. Gezi, 6-7 Ekim ayaklanmaları bize devrimin gücünü gösterdi: milyonların gücü ve öfkesinin sonuçlarının çok küçük bir kısmını.

Burada amacımız küçük burjuva hareketi eleştirmek ya da yaşananları tekrar etmek değil. Sosyalizm mücadelesinin gerekliliğini ortaya koymak istiyoruz. Şu sıralar öğrenci hareketi de dâhil genel sol hareket bizlere hayır kampanyasını öğütüyor. Neden hayır dememiz gerekiyor. Hiç kimse sosyalizmden bahsetmek istemiyor. Özgürlükler ve demokrasi sorunu asla gerçek anlamıyla tartışılmıyor. Bizlerin ihtiyacı olan tam da budur oysa.

Öğrenci gençlik mücadelesi özeline gençliğin önüne hep akademik, ekonomik, "demokratik" talepler konuldu. Günlük mücadelenin kısır sorunları içinde devrim mücadelesinin git gide gerileme yaşandı. Devrim ve sosyalizmden uzaklaşıldıkça gençlik hareketi zayıfladı, "kan kaybetti". Fakat devrimci mücadele öne çıktıkça kitleleşti, güçlendi. Gezi günlerini hatırlayın, okullarda faşistlerle girilen çatışmaları ya da. Daha ciddi meseleler gündeme geldikçe güçlenen bir mücadele pratiği yaşadık. Mücadele her daim düz bir çizgi gibi ilerlemedi elbette. Fakat öğrenci hareketi böyle anlarda güç kazandı. Gezi ve sonraki günlerde Berkin'in ölümsüzlüğe uğurladığımız günlerdeki eylemlere ya da Soma Katliamıyla ilgili eylemler on binler sokaktaydı. Binlercesi saatlerce polisle çatıştı. Bizzat yaşadık hepimiz bunları.

Esas olan sosyalizm mücadelesini ortaya koymaktır. On yıllardır ortaya koyduğumuz görüşleri yaygınlaştırmak ve gençlik kitleleri içinde maddi bir güce dönüştürmek bugün her zamankinden daha da mümkün. Ekonomik sorunlar, toplumsal çürümeye ve çözümlenemeyen faşist baskılar, eğitim ve sağlık alanındaki sıkıntılar, bilimsel ve kültürel ihtiyaçlar, yaşam tarzına dönük baskılar, ege-menlerin kadına yönelik söylem ve pratikleri...

Tüm bunlara karşı öğrencilere ve işçi gençliğe ne anlatmalıyız? Kötünün iyisini mi? Yıllardır burjuva düzen içinde iyileştirmeler için çaba sarf edildi. Hiçbir sorun çözülmedi. Aksine tekeli sermaye sınıfı emekçilerin, gençliğin mücadelesini durdurmak, sokakları teslim almak için giderek daha yoğun baskı, katliam yoluna girdi. Devrimin gücünü gördüler ve yaşadılar çünkü. Kobane Savaşı'nın kazanılmasında, 6-7 Ekim Ayaklanmasının ciddi bir rolü vardı. Tıpkı Suriye'ye dönük emperyalist bir savaşı Gezi Ayaklanmasının durdurması gibi. Son günlerde yaşanan yoğun saldırıların, tutuklamaların başka bir açıklaması olamazdı zaten.

Peki, emekçi kitlelere gençliğe ne anlatacağız? Kötünün iyisi çağrısı mı yapacağız? Yıllardır sol hareket düzen dışına taşmamak için başka bir şey demedi zaten. Ve hiçbir sonuç alamadık ki. Devrimi bastırmak, kitleleri rehin almak, sokakları teslim almak için katliamların süreceğini biliyoruz. Kiralık işçilik yasaları, yurt yangınları, çocuklara dönük tecavüz olayları vs... Politik teşhir kampanyalarından "ne" ve "nasıl yapmalı"yı anlatmaya geçmek, isimlerimizde yer alan devrimci, sosyalist, komünist vb. isimlere uygun bir mücadeleye davet etmek gerekiyor. Lenin yoldaşın ortaya koyduğu gibi politik özgürlük kazanılmadan akademik özgürlük kazanılmaz deme zamanı geldi de geçiyor.

Gençlik devrimci mücadelenin motor gücü olarak yapabileceklerini gösterdi. Okullarda, atölyelerde, fabrikalarda ve sokaklarda gençliğe çağrımız, bugüne kadar başka her şey için mücadele ettiniz, ettik. Devrim ve emeğin iktidarı için savaşmayı bayrağımızın en başına koymalıyız. Devrimde kazanacağımız bir dünya var. Yaşadığımız acıları ortadan kaldırmak için özgür ve mutlu bir gelecek için insanın insanı sömürmediği bir dünya için demokratik halk devrimini ve sosyalizm mücadelesini büyütelim.

Bize burjuva seçenekten başkasını göstermeyenlere inat, gerçek özgürlük ve kurtuluş için, halklardan yana bir dünya için Leninist gençliğin yanında sosyalizme yürüyelim...

“GÖRÜNMEZ EL” SAFSATASI

Ali Varol Günel

Bugünün kapitalizm savunucularının elinde "görünmez el" avuntusu dışında ne kaldı dersiniz? Piyasaların dışarıdan bir müdahale olmaksızın kendi kendine optimum (en uygun) noktaya erişeceğine dair İskoç düşünür Adam Smith'in iki yüzyıl önce öne sürdüğü bu argüman, yaşam tarafından defalarca çürütülmesine rağmen, bugün hala kapitalizm yanlılarının ipine sıkı sıkıya sarıldıkları yegane "kurtarıcı" olarak görülmeye devam ediyor.

Ne yapın kapitalizm yardıncıları? Yaşanan her gelişme, 1929 ekonomik krizinden daha büyük bir krizin kapıda olduğunu, hatta bir adımını içeri attığını, büyük çüsenin de girmek üzere kapıyı zorladığını gösteriyor, kendilerini kandırmaktan başka bir yol bulmaları mümkün mü? Mümkün görünmüyor; eğer ABD'nin öfkesi burnunda yeni başkanı Trump'vari önlemler geliştirmeyi düşünmüyorlarsa... Nedir Trump hazretlerinin yapmak istediği? Dünya üzerinde oluşmuş olan ekonomik entegrasyonu, tek taraflı bozma gayretini.. "Nasıl olacak bu iş?" dersiniz, bir savaş olmadan mümkün olacağı benzeriyor. Yani kapitalizm yardıncıları piyasaları düzenleyecek "görünmez el"den bahsededursunlar, ufukta görünen her şeyi parçalamaya hazırlanan bir çivili sopadır.

Acaba Keynes, yıllar yıllar önce, "uzun vadede hepimiz ölüyoruz" derken bunu mu kastediyordu? Kapitalizmde her şeyin arz ve talep yasasına göre işlediği, kimi zaman arzın kimi zaman talebin fazla olabileceği, ama eninde sonunda arz ve talebin bir dengeye ulaşacağı varsayımı burjuva iktisatçıların bugüne kadar uydurdukları en büyük yalandır; çünkü gerçek yaşamda hiçbir zaman denge olmadığını bilmek için iktisatçı olmaya gerek yoktur. Fiyatların en ufak bir dış etmenle nasıl dalgalanabildiğini görmemek için kör olmak gerekir. Onların "denge" dedikleri serbest piyasa değil de tekeller tarafından belirlenen sabit fiyatlar olsa gerek. "Sabit fiyatlar"ın da ne kadar sabit olduğunu bilen biliyor.

Aslında bu tartışmaya yıllar önce son noktayı Dünya Bankası'nın eski baş ekonomisti Joseph Stiglitz koymuş bulunuyor; "Kapitalizmin 'görünmez eli' görünmez, çünkü böyle bir el yoktur" diyor ünlü iktisatçı. Neoliberalizm savunucusu ahmaklar, bundan bir sonuç çıkarırlar mı bilemiyoruz; ama günümüzün ekonomik gerçekliğine bakanlar, hiç de öyle "bırakınız yapsınlar, bırakınız geçsinler" diye bir şeyin söylenmediğini/ söylenemeyeceğini görebilirler. Piyasaları yöneten aktörlerin az sayıda olmaları bir yana bir de bunların üzerinde olmaya çalışan "eşitler içinde birinciler" olduğu düşünülünce ne demek istediğimiz daha iyi anlaşılacaktır. ABD'nin Meksika sınırına ördüğü duvara bakanlar, onun gölgesinde yerde yatan neoliberalizmin leşini görebilirler.

"Piyasanın görünmez eli, kriz zamanlarında gerçekten görünmez oluyor" diyor bir başka burjuva iktisatçısı, Mahfi Eğilmez. ABD Merkez Bankası FED'in ikide bir faizleri indirip çıkarmasından bu anlaşılıyor zaten. Dünya finans piyasalarının nasıl kırılmalı dengeler üzerinde durduğunu bilmeyen kaldı mı? Görünmez değil ama gayet görünür bir elin her gün ceplerini boşalttığını ya da boğazlarını sıktığını dünyanın işçi ve emekçilerinden daha iyi kim bilebilir. Kapitalist metropollerde devletlerin/hükümetlerin birbiri ardına aldıkları "kemere sıkma politikaları"nın bildik bir el olmadan yapılabileceğini kim iddia edebilir. En son 2008 Mortgage krizinde kapitalist sistemin felç olduğunu, mort olmasına ramak kaldığını görenlerin hala "görünmez el" metaforuna sarılmaları ancak komik olabilir. Şişen, patlaması an meselesi olan finans balonlarının çalılık bir arazide dolaştığı günümüzde hangi görünmez el, bunları kurtaracak acaba?

Bugün dünyadaki gıda üretimi, toplam dünya nüfusunun ihtiyaçlarını fazlasıyla karşılayabilecek durumda, dünya üzerinde açlığın, kıtlığın, yoksulluğun bu kadar fazla olması bile ortada bir görünmez el olmadığını gösterir. Kapitalizmin saçmalık, akla ziyan bir sistem olduğunu görmek için o kadar çok örnek var ki! Bir tanesini vererek konumuzla bağlantıyı kuralım: Küba, "çağımızın vebası" olarak tanımlanan AIDS hastalığına karşı, yine dünyada çocukların ölüm oranlarının sürekli artmasına neden olan çocuk felciye karşı ilaç/aşı geliştirdiğini tüm dünyaya duyurarak, istenirse bu ilacın formülünü tüm dünyaya verebileceğini açıkladı. Normalde olması gereken nedir? Bu hastalıklardan mustarip binlerce, yüzbinlerce insanın bu ilaca ulaşması bir an önce sağlamaktır değil mi? Ama hayır! Mevcut ilaç tükelleri, işe yaramaz ilaçları daha yüksek fiyatlardan satabiliyorlar diye tüm dünya kapitalistleri, Küba sanki böyle bir çağrı yapmamış gibi davranmayı sürdürüyorlar. Bırakınız görünmez eli, ihtiyaç sahipleri ile bunu temin edeceklerin pazarda buluşmasını sağlayacak piyasayı yok sayan bir durum söz konusudur. Tekellerin egemen olduğu bir dünyada "serbest piyasa" diye bir şey olmadığını bundan daha iyi gösterebilecek şey olsa olsa, bir yanda insanlar açken bir yanda tonlarca domatesin ya da başka bir ürünün sadece fiyatlar düşmesin diye denize dökülmesi olurdu! Ve bu ne yazık ki, bir hayal değil, gerçeğin ta kendisidir.

İşçiler Ne İstiyor? Ne Yapmalı?

İşçiler; işgücünü, emek gücünü satarak yaşarlar. Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da on milyonun üzerinde işsiz var. Suriye'den gelen üç milyon insanı da katarsak her dört kişiden biri işsiz. Sömürücü sınıf ve onun egemenlik aracı faşist devlet işsizliği, işçi ücretlerini en aza indirmek için kullanıyor. İşçileri birbirleriyle rekabete sokarak onları bölüyor, karşı karşıya getiriyor. İşçileri, emekçileri açlık sınırının altında bir ücrete mahkûm ediyor.

İşçiler Ne İstiyor?

İşçiler; emeğinin karşılığını almak istiyor. Ezilmekten, sömürülmekten kurtulmak istiyor. Onurla üretmek, özgür ve mutlu yaşamak istiyor.

Ancak içinde yaşadığımız kapitalist sömürü sistemi buna izin vermez. Çünkü bu sefer de kendisi yaşayamaz duruma geliyor. Olay bu kadar net. Ya kapitalist sistemi mezara gömeceğiz ve insanca onurlu, özgür ve mutlu yaşayacağız, doğayla uyumlu olacağız, ya da kapitalist sömürü sistemi bizi ve doğayı yıkıma uğratmaya devam edecek. Burjuva partiler ve sendikalar her ne kadar emekle sermayeyi uzlaştırmak isteseler de nafi.

İçinde yaşadığımız kapitalist sistemin bize verebileceği şey açıklık, işsizlik, savaş, kan ve gözyaşı.

Çünkü kapitalist sistemin sonu geldi. Geldi gelmesine de onu son yolculuğuna uğurlamak küresel düzeyde mümkün ve zorunludur.

İşçiler Ne Yapmalı?

İşçiler, emekçiler kendilerini ezen, sömüren bu sermaye düzenini yıkmalıdır. Bütün milliyetlerden işçiler, milliyetçiliği bir kenara bırakarak, birlik ve dayanışma içinde olmalıdır.

Çünkü sömürücü sınıf işçileri, emekçileri milliyetlere, inançlara bölüyor ve kolayca eziyor, sömürüyor. Böylece sermaye çelişmesini gizliyor. Ezilen, sömürülen kitleler birleşmek zorundadır. Çünkü dünyanın nere-

sinde olursak olalım, hangi dili konuşursak konuşalım, hangi inanca sahip olursak olalım, sorunlarımız bir, çıkarlarımız ortak. Bu nedenle sermaye sınıfına karşı mücadelemizde bir ve ortak olmak zorundayız.

İşçiler Neden ve Nasıl Mücadele Etmelidir?

Bilmeliyiz ki, sermaye emeğin ödenmemiş, gasp edilmiş bölümüdür. Yani aslında sermaye olarak birikmiş para ve üretim araçları, fabrikalar, tarlalar bize aittir. Ama biz bunu bilmeliyiz ve geri almak için mücadele etmeliyiz. Bilmeliyiz ki, emeğimizin karşılığını alamadığımız için sermaye birikiyor. Bu nedenle sermayeye ve üretim araçları fabrikalara, tarlalara, atölyelere, işletmelere el koymalıyız. Bu haklı ve meşru bir şey olur.

Bütün Bunları Nasıl Yapacağız?

Birincisi; kendi sınıf ideolojimiz olan bilimsel sosyalizmi kavramalıyız.

İkincisi; işçi sınıfının bağımsız sınıf örgütleri olan komite ve konseylerde, diğer adıyla işi birliklerinde örgütlenmeliyiz.

Üçüncüsü; artık seçimlerden, sandıklardan umut beklemeden umudun devrimde, işçi sınıfının iktidarında olduğunu bilmeliyiz.

2.Uluslararası Maden İşçileri Konferansı

2. Uluslararası Maden İşçileri Konferansı Hindistan'ın Hydrabad kentinin Ramagundam-Novagodakhari ilçesinde 2 Şubat onlarca ülkeden delegasyon ve binlerce maden işçisinin katılımıyla gerçekleştirilen yürüyüşü ile başladı.

Madenci şehri olan Ramagundam sokaklarında gerçekleştirilen yürüyüş coşkuyla sürdü. Yürüyüşün ardından Community Hall'un yakınlarında bulunan arazide ülke delegasyonlarının ve Hindistanlı sendika yöneticilerinin katılımıyla bir halk toplantısı ile konferansın başladığı ilan edildi.

Konferansın ikinci gününde 2013'te Peru'da gerçekleştirilen I.Madenci Konferansı'nın Koordinasyonu'nun o gündün bugüne kadar yapılan raporunu sunuldu. Ardından ülke delegasyonları ülke raporlarını aktardı. Daha sonrasında program taslağı üzerine konuşuldu, öneriler dinlendi ve oy çokluğuyla yeni program taslağı belirlendi.

Metal Grevinde İmzalar Atıldı

Birleşik Metal-İş Sendikası öncülüğünde 13 fabrikada 2 bin 200 işçinin başlattığı grev, OHAL bahanesi ile Bakanlar Kurulu kararıyla yasaklandı. Sendika ise "Grevi tanımayan, mücadeleye devam ediyoruz. Hükümetin grev yasağına boyun eğmiyoruz" diyerek bu yasağa yanıt vermişti.

"Yasaklama" kararının ardından grevdeki işçiler fabrikalarına döndü, ancak üretim yapmadılar.

23 Ocak Pazartesi günü akşam saatlerinde Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı EMİS ve Birleşik Metal İş'i görüşmeye çağırdı ve sendikali işçiler için 2016-2018 dönemini kapsayan iki yıllık toplu iş sözleşmesinde anlaşmaya varıldı, işçiler işbaşı yaptı.

Grevin yasaklanmasına rağmen patronlarla anlaşma yapılabileceğinin bir başarı olduğunu söyleyen sendika, grev yasağının fiilen ortadan kaldırıldığını savundu.

İşçiler ise sefalet anlamına gelen oranlara imza atıldığını söyleyerek, işçilerin taleplerinin ve haklarının yok sayıldığını, sembolik artışlar yapıldığını söylediler.

Patronlar sendikası EMİS ile Birleşik Metal İş'in imzaladığı anlaşma şöyle: "Saat ücretlerine birinci altı ay için 1,20 lira artış yüzde 7 zam yapılmıştır. Ortalama olarak yüzde 18,5 artışa kabul etmektedir.

Bu oran ile birinci altı için işyerlerine göre ortalamada 443 ile 510 lira net artış sağlamıştır.

Yürürlüğü iki yıl olarak belirlenen sözleşmede diğer zam dilimleri ise ikinci ve üçüncü altı aylar enflasyon artışı bir puan artış sağlamıştır.

Sosyal yardımlardaki artış yüzde 27 oranındadır.

Dini Bayram mesaisi yüzde 200'e yükseltilmiştir.

Engelliler gününde ücretli izin, eşin anne ve babasının ölümünde üyeye 4 gün ölüm izni, ABB işyerinde işçilere sağlık sigortası hakları alınmıştır."

pındaki Mülteci Hareketi" başlıklı forumda Türkiye delegasyonunun Suriyeli göçmen işçiler üzerine kısa bir aktarımı oldu. Aktarımda Türkiye delegasyonunun mülteci krizinin asıl sorumlusunun emperyalist-kapitalist sistem olduğu ve Suriye savaşından kaynaklanan mülteci krizinin sorumlularından birinin de Türkiye'deki dinç-faşist iktidar olduğu vurgulandı. Aktarım katılımcılar tarafından büyük bir beğeniyle karşılandı.

Forumların bitiminin ardından kültürel etkinlikte pek çok ülkeden katılımcı kendi dillerinde şarkı, şiir ve marşlarıyla etkinliğe eşlik etti.

Türkiye delegasyonu ise etkinlikte Nazım Hikmet'in "Güneşi İçenlerin Türküsü" şiirini okudu. Özellikle Hintli işçilerin yerel dansları ve farklı yerel dillerde söyledikleri parçalar coşkuyla karşılandı. Konferanstaki tüm etkinliklere maden işçilerinin ve eşlerinin çok yoğun ve örgütlü şekilde katıldıkları görüldü.

Konferans 4.gün yapılacak genel toplantı ve sonuç bildirgesinin açıklanmasıyla sona erecek.

2016'da 1970 İş Cinayeti

"TÜRKİYE'DE 2016 YILINDA EN AZ 1970 İŞÇİ YAŞAMINI YİTİRDİ"

2016 yılında 1970 işçi çalışırken yaşamını yitirdi ve Türkiye tarihinde en çok işçi ölümü geçen yıl gerçekleşmiş oldu. İŞİG'in açıkladığı rakamlara göre, yaşamını yitirenlerin 1682'si işçi ve memur, 288'i ise çiftçi ve esnaf. Yine en güvencesiz işçi bileşenleri olarak 56 çocuk, 110 kadın ve 96 göçmen işçinin can verdiğini görüyoruz. Ölümünün en çok gerçekleştiği işkolları da sendikalaşmanın en az olduğu, güvencesizliğin hakim olduğu işkolları: 442 inşaat, 389 tarım, 265 taşımacılık, 124 ticaret/büro, 109 belediye, 96 metal ve 73 maden işçisi aramızdan ayrıldı.

Artık sadece belli işkollarında değil, hemen her işkolunda çok yaygın bir şekilde iş cinayetleriyle karşı karşıyayız. İşçilerin çalışma koşulları giderek ağırlaşıyor ama buna karşı işlerini kaybetmemek için ses çıkartamıyorlar.

İŞİG'in Ocak ayı iş cinayeti raporuna göre ise 50 kente en az 161 işçi yaşamını yitirdi.

Karabağlar Belediyesi'nde Grev

İzmir'in Karabağlar Belediyesi'ne ait KARBEL Şirketi'nin yöneticileri ile sendika arasında yapılan Toplu İş Sözleşmesi (TİS) görüşmelerinde anlaşma çıkmadı. İşçiler, 31 Ocak sabahı greve başladı. Uzundere semtinde bulunan temizlik işleri şantiyesi ile ana hizmet binasına grev pankartları asılırken, DİSK'e bağlı Genel İş Sendikası 5 Nolu Şube'nin örgütlediği grevde bine yakın işçi işbaşı yapmadı. İlçede belediye hizmetleri durdu. Öte yandan OHAL ile birlikte genişletilen grev yasakları kapsamında olası bir grev erteleme durumunda, sendika ve işçiler bu yasağı tanımayacaklarını ve greve devam edeceklerini söylüyor. Görüşmelerde 76 maddelik TİS taslağında belediye yüzde 7 gibi bir oranı işçilere dayatırken, işçiler yüzde 15 oranında zam talep ediyor.

"Mücadele Her Verde, Ümit İnsanda"

Devrimci Hukukçular olarak Karabağlar Belediyesi işçilerinin grevindeydik.

Karabağlar Belediye işçileri, grevlerinin 4.günündeler. Grev coşku ve ümitle sürüyor. Nazım'ın işçi sınıfına yazdığı görkemli dizelerle çınlatıyorlar ortalığı.

Grev 900 işçiyle başladı. 200 kişilik bir işçi meclisi kurmuşlar

ve kararlar oradan çıkıyor. Taleplerinin bir çoğunu kabul ettirmişler. Çocuklar gibi mutular, çünkü örgütün ve örgütlülüğün gücüyle bir eylem örüyorlar. "Grev okuldur" diyor işçiler. "Biz o okulun unutulmuş, paslanmış araçlarını kullanmayı bir daha hatırlıyoruz" diyorlar.

Ortalık kıpır kıpır. Mücadele bir yeraltı suları gibi fişkiriveriyor her yerden. Bürolarımızdan çıkıp onları ziyaret ettik. Sevgiyle kucakladılar bizi, "hoş geldiniz" dediler. "Yanınızdayız" dedik, "gene gelin" dediler...

Karabağlar'da Grev 2.Gününde

Karabağlar Belediyesi'nde yaklaşık bin işçi grevi sürdürürken belediyede vergi toplama dışında hizmet verilemiyor.

Belediyeye ait Uzundere'deki temizlik işleri şantiyesi ile Gediz'deki fen işleri şantiyesinde işçiler 24 saat nöbetleşe grev gözcülüğü yapıyor. Diğer işçiler ise 1 Şubat günü belediyenin ana hizmet binası önünde toplandı.

Genel İş Sendikası İzmir 5 Nolu Şube Başkanı Ali Haydar Kara, Belediye Başkanı Muhittin Selvitopu'nun bir gün önce basına yaptığı yazılı açıklamanın gerçekleri yansıtmadığını belirtti. Kara "Öncelikle demokrasi kuralarından söz etmek için emekten ve alın terinden söz etmek lazım. Belediye Başkanı halka hesap vermeyi emekçilerin, insanca yaşamak için talep ettiği ücretin hesabını vermek ile tarif ediyorsa orada bir sorun var demektir. Elbette Karabağlar'da yaşayan vatandaş ödediği vergilerin nereye gittiğini sorgular, sorgulamalıdır. Ancak hiçbir vatandaş işçiye, emekçiye verilen alın terinin hesabını sormaz. Bu ülkede işçinin, emekçinin aldığı ücretin yoksulluk sınırının altında olduğunu herkes bilir" dedi.

Karabağlar Belediyesi son olarak yüzde 7'lik zam önerisinde bulunurken, sendika bu oranın yüzde 12'ye çekilmesini istiyor. Toplamda 76 maddelik TİS taslağında taraflar yaptıkları görüşmede, ikramiyelerin 69 günden 112 güne çıkarılması, banka promosyonlarının ödenmesi, sosyal hakların iyileştirilmesi ve kiralık işçi çalıştırılmaması gibi konularını da görüşmüş ve bu konularda anlaşmaya varmıştı.

Karabağlar Grevi Sona Erdi

İzmir'de greve çıkan Genel İş Sendikası üyesi Karabağlar Belediyesi işçilerinin grevi, 5. günde sona erdi.

İşçilerin maaşları ilk yıl için yüzde 9 artacak, bütün iyileştirmelerle birlikte zam oranı yaklaşık yüzde 20. Daha önce 69 gün olan yıllık ikramiye de 112'e güne çıktı. Şimdiye kadar yılda iki defa ödenen bayram parasına ek olarak 230 liralık 1 Mayıs ikramiyesi eklendi. Gıda yardım fişi ise aylık 330 TL'den 400 TL'ye çıkarıldı. Taraflar ayrıca işçilere banka promosyonu ödenmesi, temizlik işçilerine koku primi ödenmesi ve kiralık işçi çalıştırılmaması konularında da anlaşta.

Anlaşma ile birlikte ilçedeki hayat yarıncından itibaren eski haline dönecek. İlçede 4 gündür verilemeyen belediye hizmetleri de başlayacak.

İhraç Edilen Kamu Emekçileri Oturma Eyleminde

KESK İstanbul Şubeler Platformu üyeleri, OHAL kapsamında KHK ile ihraç edilen ve açığa alınan üyeleri için 21 Ocak günü Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda "Haksız Hukuksuz İhraçlara Hayır, İşimizi İstiyoruz" pankartı açarak oturma eylemi gerçekleştirdi.

"Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "İşimizi Geri İstiyoruz" sloganları atan KESK üyeleri adına basın açıklamasını Eğitim Sen İstanbul 1 Nolu Şube Başkanı Hüseyin Özev yaptı.

Ülkenin OHAL ve uygulamaya konulan KHK'lerle yönetildiğini belirten Özev, "1 Eylül, 29 Ekim, 23 Kasım ve 6 Ocak tarihlerinde KHK'lerle sorgusuz, sualsiz ve herhangi bir gerekçe gösterilmeden hukuksuzca binlerce kamu emekçisinin görevine son verildi. 15 Temmuz darbe girişimine yönelik olduğu iddia edilen OHAL ile ömrü darbelerle mücadele ederek geçmiş bir anlayıştan gelen sendikamıza, darbe dönemlerini mumla aratacak bir saldırı furyası başlatılmıştır" dedi.

Özev, kamu emekçilerinin iş güvencesine sahip çıktığını belirterek "Kamu hizmetlerinin tasfiyesine karşı çıktığımız, parasız, nitelikli ve ulaşılabilir olmasını savunduğumuz için, ücrette adalet, insanca bir yaşam, güvenceli bir iş ve güvenceli bir gelecek istediğimiz için, performansla göre ücreti, il içi ve iller arası rotasyon uygulamalarını kabul etmediğimiz için, eşitliği, adaleti, demokrasiyi ve laikliği savunduğumuz için, iktidara biat etmediğimiz, iktidarın memuru olmayı kabul etmediğimiz, sendikaların siyasi partilerden bağımsızlığını savunduğumuz için iktidarın hedefi haline geldik" dedi.

Bu karanlık dönemde görevine son verilen üyelerinin sendikaların onuru olduğunu vurgulayan Özev, üyelerinin tamamı görevlerine iade edilene kadar yılmınlığa düşmeden, kararlı ve sürekli olarak her türlü eylem, etkinlik ile dayanışmaya ve hukuki süreçleri sonuna kadar zorlamaya devam edeceklerini söyledi.

Eylem, her Cumartesi 14.00 ile 16.00 arasında yapılmasına devam edecek.

Aliğa'da İşçilerden Eylem

İzmir'de Aliğa Petkim taşeron işçileri ödenmeyen ücretleri için 1 Şubat Çarşamba günü saat 14.00'da Petkim Fabrikası Ana Kapısı önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdiler.

İşçiler okudukları basın açıklamasında "Bizler Aliğa Petkim Rafineri'de taşeronda çalışan işçileriz. Bizler Petkim Rafineri'de yapılmakta olan rüzgar gülleri inşaat kısmında ve rüzgar gülleri ana kumanda binasının yapımında çalışan taşeron işçileriz. İki taşeron firmaya bağlı olarak çalışıyoruz. Çalıştığımız bu kasımlarda yüklenici firma yani taşeron firma Elkin İnşaat ve üst taşeron firma Alstom İnşaat Anonim Şirketi" dediler.

Ekim ayından bu yana ücret alamadıklarını söyleyen işçiler "Alın teri döktüğümüz ve bin bir zorluk çekerek hak ettiğimiz ücretimiz tarafımıza ödenmedi. Ödenmediği gibi devamlı oyalandık. Taşeron firma Elkin İnşaat taleplerimizi karşılamadı. Sebep olarak ise üst taşeron firma Alstom'dan alınacak ücretlerin taraflarına yatırılmadığı bahanesini bize sundular. Biz de bunun üzerine üst taşeron firma Alstom'a mağduriyetimizi bildirdik ancak ondan da dönüş alamadık. Kapılar yüzümüze arsızca kapandı. Devamlı olarak taşeron firmalar suçu birbirine yükledi" dediler.

Taşeron firmalardan sonuç alamadıklarını, çareyi Petkim'e başvurmakta bulduklarını ve Petkim'e durumu anlatan bir dilekçe yazdıklarını söyleyen işçiler "Oradan da yüzümüze kapanan kapılar oldu. Bizlere aşgari ücreti reva görenler kârlarına kâr katarken bizler evimize ekmeğe götüremez olduk. 6 aydır biz işçiler ve ailelerimiz mağdur edildik" dediler. Alstom inşaatın Elkin inşaat ile olan sözleşmesini feshettiğini, Alstom inşaatın yarım kalan işi başka bir taşeron firmaya verdiğini ve kendilerinin hak alma sürecinin uzadığını belirten işçiler, "Alstom inşaat hangi gerekçe ve usullerle bu süreci iptal etti bilmiyoruz. Olan yine biz işçilere oldu. Yine kaybeden sermaye değil alın terinin ve emek gücünün karşılığını alamayan biz işçiler oldu. Parçalı üretim olan taşeronlaşma kuralsızlıklar ile biz işçileri daha da mağdur etti. Büyük sermayedarlar servetlerine servet katarken gözlerini bizim servetlerinin yanında üç kuruş olan maaşlarımıza dikiyorlar. Onlarca bahane ve sebeplerle bizi oyalayıp mağdur ediyorlar" dediler.

"Buradan hem ana firma Petkim'e hem de iki taşeron firmaya sesleniyoruz. Bizlerin haklarını ve ücretlerini gasp etmeye çalışacaklarını düşünenler yanılıyorlar. Bizler buradayız. Haklarımızı alana kadar da durmayacağız. Her yolu denememize rağmen bizi mağdur edenler sanmasınlar ki haklarımızı alamayacağız. Her yolu deneyeceğiz. Bizleri ve ailelerimizi mağdur edenler kârlarına kâr katamayacaklar. Her gün işçi cinayetlerinin yaşandığı inşaatlarda onlarca arkadaşımız ölüyor, hayatımızı ortaya koyduğumuz bir ortamda kimse bizden daha fazla susmamızı beklemesin. Bizimle birlikte açılmaya katılan avukatlarımızla her türlü hukuki haklarımızı da kullanacağız. Ücretlerimizi alana kadar mücadelemiz sürecek." diyen işçiler eylemlerini "Zafer Direnen Emekçinin Olacak" sloganıyla bitirdiler.

Şirvan'da Hayatta Kalan Madenciler İşten Atılıyor

Şirvan Madenköy'de Ciner Grubu'na bağlı Park Elektrik bünyesinde çalışan 449 işçiden 142'sinin gerekçe gösterilmeden işten çıkarılması üzerine işçiler, 19 Ocak'ta süresiz oturma eylemi başlatmış, eylem valiliğin arabuluculuğu ile 5. gününde durdurulmuştu. Valilik, Maden-İş Sendikası temsilcileri ve işçilere, Ciner yöneticilerinin en geç 25 Ocak'ta Şirvan'a gelerek işçi temsilcileriyle görüşeceğine söz vermişti.

Eylemlerini geçici olarak durduran işçilerin talepleri şunlar: -Şirket yetkililerinin bildirdiği 'işyeri belirli süre kapalı olacak' açıklamasının kamuoyuna yapılması, şirketin yeniden açılması halinde işten çıkarılan işçilerin yeniden işe alınacağına açıklanması,

-İşten çıkarılan 142 işçi ve daha sonra çıkarılması düşünülen tüm işçilerin tazminatları ve ekonomik tüm haklarının en geç Şubat ayının 1'inde ödenmesi, -Çinli işçilerin getirilip getirilmeyeceği, getirilmesi halinde bu işçilerin ne şekilde çalıştırılacağına açıklanması.

Ocak ayının sonuna gelinmesine rağmen hiçbir yetkili işçilerle görüşmeye gelmedi, aksine işçiler işten atılmaya devam etti. İşçiler görüşme yapılmasını beklerken, 142 işçinin evlerine iş ile ilişkisinin kesildiğine dair tebligat gönderildi; kıdem tazminatı, yıllık izin ücretleri ve ihbar tazminatı gibi hakların ödendiği belirtildi.

Fabrikada hala çalışmaya devam eden işçilerden de önce 8 ardından 11 kişinin daha işine son verildi.

Daha önce Park Elektrik Şirketi bünyesindeki 4 taşeron firmada çalışan 200'e yakın maden işçisinin, Ciner Grubu'na bağlı ana şirketin kapatılması gerekçe gösterilerek, işlerine son verildi. Ardından da Park Elektrik bünyesinde çalışan Yüksel A.Ş. Yemek Şirketi, ana firmada çalışan işçi sayısının azaldığını gerekçe göstererek 8 işçinin daha işine son verdi.

Şubat ayı başında da ana firma Park Elektrik bünyesinde çalışan 11 işçi işten çıkarıldı.

Adı geçen madende 17 Kasım günü meydana gelen göçükte 16 işçi toprak altında kalmış, günler süren arama çalışmalarının ardından cenazelere ulaşılmıştı.

İşe Başladığı Gün Yaşamını Yitirdi

İstanbul Kadıköy Fikirtepe kentsel dönüşüm projesini yapan Baysaş şantiyesine bağlı taşeron Altaş Mermer firmasının işçisi Ali G. işbaşı yaptığı gün iskeleden düşerek yaşamını yitirdi.

İşçi Aileleri 9 Yıldır Mahkemelerde

20 Ocak 2008'de can verdiği Davutpaşa patlamasının ardından ailelerin adalet arayışı sürüyor.

Patlamanın meydana geldiği bina önünde 29 Ocak günü bir anma gerçekleştiren aileler sık sık "İş Kazası Değil Cinayet", "Çalışırken Ölmek İstemiyoruz", "Davutpaşa'yı Unutma Unutturma" sloganları attı.

Belediye yetkililerinin 9'ar, bina sahiplerinin 5'er yıl almasının yetmeyeceğini söyleyen aileler, başta hakkında beraat kararı verilen Zeytinburnu Belediye Başkanı olmak üzere tüm sorumluların hak ettikleri cezayı almasını talep etti.

"Ostim, İvedik, Tuzla, BEDAŞ, Bayram Otel, Esenyurt, Milas, Kozlu, Soma ve Gemlik'te, hastanede fabrikada, madende, dizi setinde, eve temizliğe gittiğinde iş cinayetinde hayatını kaybedenlerin aileleriyle birlikte Vicdan ve Adalet Nöbeti tutmaya başladık" diyen aileler, tüm mücadelerinin "çalışırken ölmek" için olduğunu söyledi.

Patlamadan hemen sonra, 3 ayda Cumhuriyet Savcılığı tarafından görevlendirilen Bilirkişi Heyeti raporunu düzenledi; Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı, İstanbul Büyükşehir Belediyesi, Zeytinburnu Belediyesi, BEDAŞ'ı sorumlu tuttu. İdarelerin izin vermemesi nedeniyle bu ku-

rumlardan yetkililer yargılanamadı.

14 Temmuz 2014'te Bakırköy 6. Ağır Ceza Mahkemesi kararı verdi. Mahkeme Zeytinburnu Belediyesi Zabıta Müdürü Feruz Kutsal'ın 9 yıl hapis

cezasıyla cezalandırılmasına, Ruhsat ve Denetim Müdürü Rüstem Tekin'in 9 yıl hapis cezasıyla cezalandırılmasına, İmar ve Şehircilik Müdürü Şevket Yıldırım'ın 5 yıl hapis cezasıyla cezalandırılmasına, İmar ve Şehircilik Müdürlüğü'ne atanan Hatice Küçükakyüz'ün 3 yıl hapis cezasıyla cezalandırılmasına, Belediye Başkan Danışmanı Servet Kırmacı'nın 5 yıl hapis cezasıyla cezalandırılmasına, patlamanın yaşandığı binanın sahiplerinden Remzi Koçyiğit ve Resul Koçyiğit'in 6 yıl hapis cezasıyla cezalandırılmalarına, patlamanın gerçekleştiği işyerinde çalışan Hasan Altay'ın beraatine, patlamanın olduğu tarihte İstanbul Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bölge Müdürü Atakan Tanış'ın beraatine, Zeytinburnu Belediye Başkanı Murat Aydın'ın beraatine karar verdi.

Aileler verilen cezaların yeterli bulmalarını ve Belediye Başkanı ile Çalışma ve Sosyal Güvenlik İl Müdürü hakkında verilen beraat kararını kabul etmeyerek mahkeme kararını temyiz etti. Aileler Yargıtay'ın kararını bekliyor.

Alaşehir'de Şoförler Grevde

Manisa Alaşehir'de S.S. 40 Nolu Motorlu Taşıyıcılar Kooperatifi'nden şoförler, köprü ve mazota zam yapıldığını, kendilerinin ise 4 yıldır zaman almadığını belirterek 31 Ocak günü iş bırakıp greve başladı.

Köprüye ve mazota zam yapıldığını ve zam parasının kendilerine verilmesini isteyen işçiler, daha önce de bu konuda Alaşehir Belediye Başkanı Dr. Gökhan Karaçoban ile görüştiklerini belirtti. Belediye başkanının yılbaşından sonra görüşelim dediğini söyleyen şoförler, sonrasında Karaçoban'ın yanına gittiklerinde görüşmenin tekrar ertelendiğini belirterek "Zam şartımız yerine gelene kadar bu grevimiz devam edecek, gerekirse 20 gün, 40 gün olsun taviz verilmeyecek. Anlaşma sağlandığı takdirde anlaşma imzalanıp işlerimize geri döneceğiz. İnsanlara haksızlığımız yok biz sadece ekmeğimizi kazanmaya çalışıyoruz" dedi.

Mazot ve geçiş ücretlerine gelen zamları ceplerinden ödediklerini söyleyen şoförler, "4 sene oldu, zam alamıyoruz. Köprü geçiş ücretleri ve ek olarak%10 zam istiyoruz. 300 lira İstanbul köprü zammı, İzmir için ise 45 lira zam istiyoruz. Sahil kırsımdaki yerlere ise mazot parasıyla araç gönderiyoruz, cebimizden çıkan mazot parasını isteyip cebimizden ödemek istemiyoruz" diyorlar.

400 Rimaks İşçisi İşsiz Kalacak

Rimaks Tekstil, maliyetler yükseldiği ve siparişlerin de gün geçtikçe azaldığı gerekçesiyle 3 Mart 2017'de Tuzla'da üretim yapan fabrikasını kapatacak...

Tuzla'da üretimin sonlanmasıyla 400 işçi işsizler ordusuna katılırken, bu durum aileleriyle birlikte daha fazla kişiyi mağdur edecek.

İşçiler, hem fabrika yönetimine hem de örgütlü oldukları TEKSİF Sendikası'na tepki gösteriyorlar.

Fabrikada halen iki vardiya üretimin sürmekte kapanış öncesinde gönüllü ayrılmak isteyenlerin iş-

lerine son verilerek başlanacağını açıkladığını sadece 16 işçinin gönüllü işçinin işten ayrılmak istediğini söyleyen işçiler "Bizlere Bartın'da çalışmak isteyip istemediğimiz soruluyor. Emek derdindeyiz. Tamam çalışalım deyip evimizi taşıyalım. Ama fabrika yönetimi bize bir iş garantisi vermiyor. Bir süre sonra sipariş gelmiyor, işler kötü diye kapının önüne konulursak ne yapacağız" diyor.

Tuzla'daki fabrikanın kapanmasıyla birlikte 400 işçinin işsiz kaldığını ama aileleriyle birlikte 3 binden fazla insanın açlık ve sefaletle karşı karşıya kaldığını ifade eden işçiler örgütlü oldukları TEKSİF Sendikası'na da bu konuda daha önce bir girişimde bulunmadığı ve kendilerine haber vermediği için tepki gösteriyor.

Ankara Taşeron İşçi Meclisi'ne Polis Saldırısı

Ankara'da polis şiddeti durmak bilmiyor. Ankara'da Valiliğin bir ay boyunca her türlü eyleme yasaklama kararının ardından, yapılmak istenen her türlü basın açıklaması ve eyleme polis saldırıyor, gözetim alıyor, işkence uyguluyor.

21 Ocak günü, Ankara Taşeron İşçi Meclisi üyeleri, güvenceli iş ve güvenli gelecek, kadrolu çalışma talebiyle Ankara'da Yüksel Caddesi'nde basın açıklaması yapmak istedi. Ankara Taşeron İşçi Meclisi üyeleri "ÖSP Değil Ayrımsız Kadro İstiyoruz" pankartı açan işçiler, "Taşeron Çalışma Ölüm Demektir",

"ÖSP Değil Ayrımsız Kadro İstiyoruz" sloganlarını attı.

Eyleme, görevden ihraç edildikleri için Yüksel Caddesi'nde direnişte olan Nuriye Gülmen, Acun Karadağ, Semih Özakça, Veli Şaçılı da destek verdi.

Polis, taşeron işçilerin basın açıklaması yapmasına izin vermedi. İşçilere saldıran polis, pankartı da parçalayarak ellerinden aldı. Basın açıklaması için gelenleri dağıtmak için müdahale ederek Yüksel Caddesi'nden uzaklaştırdı. Taşeron işçiler ve dayanışma için gelenler bir süre kol kola girerek slogan attılar. Polisin kalkanlarla kitlenin üzerine yürüyerek caddeden uzaklaştırdı.

KESK KHK'lara Karşı Eylemde

KESK, KHK'larla ihraç edilen üyelerine ilişkin 4 Şubat günü birçok ilde yaptığı basın açıklaması ve eylemlerle, üyelerinin işlerine iade edilmesini istedi.

Ankara:

Ankara KESK Şubeler Platformu üyeleri, OHAL'in kaldırılması, iş güvencesini ortadan kaldıran KHK'lerin iptal edilmesi ve ihraçların geri döndürülmesi için Sakarya Caddesi'nde toplanmaya başladı. Toplanma alanına gelen KESK üyelerine, polis izin vermedi.

Protesto için oturma eylemi yapan KESK'li emekçilere polis biber gazı ile saldırdı, 3 KESK'li darp edilerek gözaltına alındı.

Saldırının ardından BES Genel Merkezi'nde açıklama yapan KESK, eylemlerini her Cumartesi sürdüreceklerini duyurdu ve herkesi destek olmaya çağırdı.

Malatya:

Malatya'da, Eğitim Sen ve SES üyesi Özkan Karataş, Erdoğan Canpolat, Cengiz Uğurlu ve Umut Sertaç Ökdemir adlı emekçilerin, "İşimi geri istiyorum" sloganıyla aralıksız olarak düzenledikleri oturma eylemi 26'nı gününde de devam etti. Emeksiz Meydanı'nda gerçekleştirilen eyleme, KESK Şubeler Platformu üyesi çok sayıda emekçi eyleme destek verirken, polis saldırarak 30 kişiyi darp ederek gözaltına aldı.

Brezilya'da Emekçiler Eylemde

Brezilya'nın başkenti Rio de Janeiro'da 2 Şubat günü meclis önünde alınmak istenen ekonomik tedbirlere ilişkin eylemler yapıldı, polisle çatışıldı.

Eyalet parlamentosu'nun tatilden sonra yılın ilk faaliyetlerine başladığı zaman yapılan eylemde, çoğu memur olan emekçilerin bir kısmı kendilerine gaz ve ses bombaları ile saldıran polise karşılık verdi. Yüzleri maskeli genç bir grup da, bir otobüsü ateşe verdi. Bir çok yol trafiğe kapatılırken, çok sa-

Hevsel Bahçeleri Katledilecek

UNESCO tarafından Dünya Kültür Mirası Listesi'ne alınan 8 bin yıllık Dicle Vadisi ve Hevsel Bahçeleri, Çevre ve Şehircilik Bakanlığı onaylı İmar Kanunu ile "Özel Proje Alanı" ilan edildi. 28 Aralık'ta askıya çıkan plan yeniden ortaya çıktı. Plana göre Hevsel'de yıkılacak 32 bin hektarlık alana Bakanlık cami ve "cazibe merkezleri" yapacak...

Mezopotamya'da tarımın başladığı yer olarak bilinen ve bölgenin ekolojik zenginliğine ev sahipliği yapan Hevsel'in 8 bin yıllık tarihi var. Diyarbakır'ı çevreleyen Surların doğu kısmında 8 bin küsur dönümlü bir alana sahip Hevsel Bahçeleri. Tarihi, kültürel ve ekolojik birikimi çok zengin. Bölgeye has hayvan ve kuş türlerinin olduğu Dicle Vadisi ise göçmen kuşların istasyon merkezi haline gelmiş bir alan. Bu zenginliği ve tarihi korumak için Hevsel Bahçeleri 2013 yılında UNESCO'ya aday gösterildi. Yoğun emekler sonucu UNESCO, Hevsel Bahçelerini ve Diyarbakır Surlarını 2015 yılında Dünya Kültür Mirası listesine aldı.

yıda işyeri de çatışmalardan önce kepenklerini indirdi.

Eylemciler, Temmuz ayından bu yana ücretlerinin tamamını alamayan sağlık servisi çalışanları, emekli memurlar ve hatta polis memurları da vardı.

Eyalet hükümeti, bu ekonomik krize karşı koymak, emeklilik sistemine katkıda bulunmak adına ücretlerde yüzde 11 ila 14 oranında kesinti yapmıştı. Hükümetin aldığı tedbirler arasında memur sayısının azaltılması, sosyal programların iptali ve su idaresi yerel kurumunun özelleştirilmesi de yer alıyor.

İlk olarak 2014'te Hevsel bahçeleri için 'Rezerv bölge alanı' projesi ilan edildi, binlerce ağaç kesildi. Gençler, "Hevsel'den Gezi'ye Dicle Direniyor" şiarı ile aylarca nöbet tutarak daha fazla ağacın kesilmesine izin vermemiştir

Daha sonra ortaya çıkan belgelerde, bölgede ağaç kesiminin Hevsel için değil, TOKİ için yapıldığı ortaya çıktı. 1'inci İdare Mahkemesi TMMOB'un başvurusu üzerine Hevsel Bahçeleri'nin 7 milyon 517 bin 732 metrekaresini tarımsal niteliği korunacak alan statüsünden çıkarılması yönündeki kararının yürütmesini durdurdu. Çevre ve Şehircilik Bakanlığı tarafından hazırlanan Dicle Vadi Projesi de rafa kalktı. Sonrasında Çevre ve Şehircilik Bakanlığının talebi doğrultusunda 7 milyon hektarlık alan tarımsal niteliği korunacak alan statüsünden çıkarılarak 'Rekreasyon alanı' ilan edildi. Bu karar da mahkemece iptal edildi.

Bugün Hevsel'de yeniden kesilmeye başlandı ağaçlar. TMMOB yine bu karara itiraz edip dava açtı. Ve Amed halkı, "Diyarbakır'ı Diyarbakır yapan şey Hevsel'dir diyerek" herkesi destek olmaya ve Hevsel'i savunmaya çağırıyor.

Diyarbakır:

Diyarbakır Şubeleri Platformu, "İhraçlara, KHK'lere ve OHAL'e hayır" sloganıyla başlattığı oturma eylemini, 3'ncü haftasında SES Diyarbakır Şubesi'nde gerçekleştirdi. KHK ile ihraç edilen ve görevden uzaklaştırılan kamu emekçilerinin katıldığı eylemde, "Mutlaka Kazanacağız", "İhraçlara Hayır", "OHAL'e Hayır" Ve "İşimi Geri İstiyorum" önlükleri giyildi. Açıklama öncesi emekçiler çaldığı erbane eşliğinde Kürtçe şarkılar söyledi.

İzmir:

İzmir Şubeler Platformu, her hafta düzenlediği oturma eylemini bu hafta Konak Eski Sümerbank önünde gerçekleştirdi. Kamu emekçilerinin yanı sıra çeşitli siyasi parti ve sivil toplum kuruluşları temsilcilerinin de katıldığı eylemde, "İhraçlarınıza, Açığa Almalarınıza Sürgün Ve Cezalarınıza Teslim Olmayacağız" pankartı taşınarak, sık sık "Karanlığa Teslim Olmayacağız" Ve "Gözetililer Tutuklamalar Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganları atıldı. Ancak havanın yağışlı olması nedeniyle oturma eylemi yapılamadı.

KADINLAR ÖZGÜR OLMADAN DÜNYA ÖZGÜR OLMAZ

Baş tarafı 1. sayfada...

Bütün bu zaman içinde, tarihte bir dizi ilerleme, gelişme ve değişme meydana geldi. Gelişme ve değişimin en hızlı gerçekleştiği kapitalist toplumda, toplumsal yaşamın bir çok alanında gelişme yaşandı. Fakat kadınların toplumdaki konumu, esareti devam etti.

Şimdi sorunun yanıtını verebiliriz. Kadınların köleliğinin, eşitsizliğinin, esaretinin varlığını hala korumasının temel nedeni, kadınların konumunun son çözümlemede, toplumsal ilişkilerle bağı olmasındandır. Sınıflı toplumlarda, toplumsal ilişkiler, insanlık dışıdır. Bu ilişkiler ki, insanlık dışı oluşlarını en çok da kadınlara karşı göstermiştir.

Kadınların konumu, toplumsal ilişkiler temelinde özel mülkiyetle olan bağı çerçevesinde açıklanabilir. Her gelen toplum özel mülkiyete dayandığı için, kadınların özel mülkiyete bağlı olan konumu devam etti. Bu, şu demektir ki, kadınların bugünkü konumu özel mülkiyet kaldırılmadığı sürece, varlığını sürdürür.

Kadınların konumu bugünkü toplumsal ilişkiler çerçevesinde değişmez;

Kadınların konumu, toplumsal ilişkiler temelinde özel mülkiyetle olan bağı çerçevesinde açıklanabilir. Her gelen toplum özel mülkiyete dayandığı için, kadınların özel mülkiyete bağlı olan konumu devam etti. Bu, şu demektir ki, kadınların bugünkü konumu özel mülkiyet kaldırılmadığı sürece, varlığını sürdürür.

fakat bugünkü ilişkilerden tamamen farklı bir ilişki biçimi, koşulların değişimine bağlı olarak olanaklı hale gelmiştir. Yeni toplumsal ilişkiler çerçevesinde kadınların toplumsal özgürlüğü ve gerçek yaşamda eşitliği mümkündür.

Kapitalist toplumsal ilişkiler zemininde kadınların biçimsel eşitliği

yani kadınların erkeklerle yasa karşısında eşitliğinden sürekli bir ilerleme sağlanabilir ve sağlanıyor. Ancak çok iyi bilinmelidir ki biçimsel eşitlik, burjuva toplumda sınırlıdır, kısıtlıdır. Diğer tüm hak ve özgürlükler gibi kadınların hak eşitliği ve özgürlüğü de tam değildir, eksiktir, denetimlidir. Kapitalist toplumun ötesine geçilmedikçe, burjuva toplumun kısıtlılığı aşılamaz.

Kadınlar, 20. yüzyıl boyunca biçimsel eşitlikte ilerleme gösterdi, birçok hak elde etti. Bu alandaki tüm gelişmelere rağmen, kadınların gerçek yaşamdaki eşitsizliği devam ediyor. Kadınların toplumdaki konumu tartışılırken, göz önünde tutulması gereken nokta burasıdır.

Burjuvazi diktatleri sürekli kadın haklarına, yasalarda kadınların lehine yapılan düzenlemelere çekiyor. Buradan da anlaşılacağı gibi, biçimsel eşitlik, kadınların gerçek yaşamdaki eşitsizliğinin üstünü örten bir örtü görevini görüyor. Burjuvazi kadınlara, biçimsel eşitlik alanında bazı ödünler vermek zorunda kalırken; kadınların gerçek yaşamlarında eşitsizliği güvenceye almış oluyor. Haklarda sağlanan iyileştirmelere karşın, kadınların köleliği, eşitsizliği, esareti, aşağılanması devam ediyor.

Ödünler, iyileştirmeler, düzenlemeler, kadınları hiçbir şekilde tam kurtuluş kavgasından geri düşürmemeli. Elde edilen ödünler, emekçilerin toplumsal devrim mücadelesinin, kadınların tam kurtuluş kavgasının yan ürünleri olarak görülmeli. Ödünlere rağmen büyük amaç için kavga kesintisiz olarak sürdürülmelidir.

Kapitalist toplumda, demokrasinin yükselişiyle birlikte, kadınlarla erkeklerin arasında eşitliğin sağlanacağı görüşü küçük burjuva demokratların bir aldatmacasıdır. Kadınların köleliği, eşitsizliği, aşağılanması, katledilmeleri, demokrasinin en ileri gittiği, burjuva demokratik cumhuriyetlerde de sürm-

üştür. Gerçekler her yerde ortaya çıkarılmalı. Burjuva toplumda demokrasi tam değildir. Burjuva sınıf egemenliğinin politik bir biçimidir. Tüm ezilen ve sömürülenleri baskı altında tutar.

Kadınların konumu, kapitalist toplumun ilerlemesiyle değişmez. Çünkü bu toplum, düşman sınıfların karşıtlığına dayanır. Bu toplumda zıt

yönde iki eğilim kendini gösterir: Toplumdaki ilerlemeyi bir gerileme karşılar. Bir taraftan ilerlemenin tüm sonuçlarını kendine maleden kapitalist sınıf, diğer tarafta durumlarında tam bir gerileme görülen kitleler ve kadın işçiler.

Öte yandan maddi koşulların kapitalizm altındaki gelişmesi kadının toplumdaki konumunda köklü bir değişim sağlayacak tarihsel şartları oluşturdu. Kadınların evden uzaklaştırılıp sanayiye, toplumsal üretim alanına çekilmesi erkeklerle aynı işyerlerinde çalışmaları vb. ilerlemeler kadınların tam kurtuluşunu içsel koşullarının oluşumunu gösteren olgulardır. Kadınların konumunu devam ettiren aynı koşullar, aynı zamanda kadınların tam özgürlüğünün gerçekleşmesinin de koşullarıdır.

Ne var ki, kadınların tam kurtuluşunun oluşum koşulları, kurtuluşunun kendisiyle aynı şey değildir. Koşulların, kurtuluşun zaferine dönüşmesi için

kadınların kapitalizme, bu sömürü ve kölelik düzenine, bu ataerki sisteme karşı doğrudan eylemi gerekiyor. Proletaryanın ve emekçi halk kitlelerinin devrimci eylemi gerekiyor.

Eski dünyada bu kadar acı çekmiş olan kadınlar kadar kim isteyebilir kapitalizmin yıkılmasını ve yeni bir dünyanın kurulmasını. Kadınlardan başka kim böylesi büyük bir öfkeyle kaldırabilir dünyaya. Eski dünyanın önyargıları, gelenekleri, kültürü ve eğitimi tarafından kuşatılan kadınlar kadar kim isteyebilir bu baskı toplumu pratik olarak tepetaklak etmeyi.

Tüm ezilen ve sömürülenlerin kurtuluşu için kadınların özgürlüğü için, bugünkü toplumsal düzen ortadan kaldırılmalıdır. Bu kadınların bütün ezilen, acı çeken halk kitleleriyle birlikte hareket etmesine ve toplumsal devrime aktif biçimde katılmasına bağlıdır.

Kadınların toplumsal devrim ve kadınların tam özgürlük kavgasına etkin ve kitlesel katılımı yeni değildir. Bu kavga onyıllardır tüm yer-yüzünde sürüyor. Bugün ise daha ileri bir yerededir.

Kadınlar kendi kurtuluşlarını gerçekleştirecek denli deneyimli, birikimli ve mücadele yeteneğine sahiptir. Kadınların dünya genelindeki isyanı yükseliyor. Bu başkaldırıya, bu ayaklanmaya milyonlarca kadın katılıyor. Kadın isyanlarının daha etkin ve ileri örnekleri ise önümüzde.

Dünya burjuvazisinin en çok korktuğu kadın ayaklanmalarının işçi ayaklanmalarıyla birleşmesidir. Çünkü kadınların tüm ezilenlerin, işçi sınıfıyla sokakta, eylemde devrimci kavgada güçlerini birleştirmeleri, burjuvazinin sınıf egemenliğini ve sınıf düzeninin yıkılmasını hızlandırır. Egemen sınıf, bu birleşmeyi önlemek için tam da bu nedenle burjuva kadın hareketlerini iyice öne çıkarıyor ve açıktan destekliyor.

İnsanlık tarihinin en uzun dönemi olan ilkel komünal toplumun çözülüşü kadının özgür olduğu ana erikliliği sona

erdiren kadının köleleştirildiği erkeğin kadın üzerinde egemenliğinin kurulduğu, babaerki dönemini başlattı. Bu gelişmeye sınıflı topluma geliş de başlamış oldu. Sınıflı toplumlar, uygarlık tarihini boydan boya kaplar. Bu sınıfsız komünal toplumun, sınıflı toplum

Kadınlardan başka kim böylesi büyük bir öfkeyle başkaldırabilir dünyaya. Eski dünyanın önyargıları, gelenekleri, kültürü ve eğitimi tarafından kuşatılan kadınlar kadar kim isteyebilir bu baskı toplumunu pratik olarak tepetaklak etmeyi.

tarafından yadsınmasıdır. Her şey sürekli değişim ve dönüşüm içinde. Sınıflı toplumların arka arkaya birbirini izlemesi kapitalist topluma dek geldi. Tarihsel gelişme, sınıfsız topluma geçişi bir zorunluluk durumuna getirdi. Yeni ve daha yüksek bir toplum eski toplumun yerini alacaktır. Bu eski komünal topluma son veren sınıflı toplumun yansınması olacaktır. Bunu diyalektik olarak söylersek yadsınmanın yadsınmasıdır. Bu eski komünallığe dönüş olmayacak, fakat daha yüksek bir topluma geçiş olacaktır.

Böylece kadınların kölelik ve esaret tarihi bir daha geri gelmemek üzere kapanacaktır. Özgür kadınlar, erkeklerle olan ilişkilerini yeniden ve daha yüksek biçimde düzenleyecek, kendisiyle ilgili kararları özgürce kendisi verecektir.

İnsanlar asıl dikkatlerini bugünkü toplumda yapılacak düzenlemelere ve iyileştirmelere değil, gelecekte bireylerin özgür koşullardaki insanca ve çok yönlü gelişmesine yöneltilmelidir. Geleceğin şafağı çoktan söktü, insanlar önlenemez bir güçle oraya doğru ilerliyorlar.

Kadınların özgürlük derecesi toplumun özgürlük düzeyinin ölçüsüdür.

Kadınlar tam özgürleşmeden işçiler tam özgür olmaz.

Kadınlar özgür olmadan dünya özgür olmaz.

Gazi Mahallesi'nin Emekçi Kadınları

Yaşadığımız her gün yokluk ve sefalet içerisinde geçiyor. Bir yanda sırf kadın olduğumuz için bize reva görülen taciz, tecavüz, eve kapatılma, şiddet... Diğer yanda üç kuruşa acımasızca çalıştırılma ve bu da yetmezmiş gibi işsiz kalma korkusu. Savaşın kapımızı ne zaman çalacağı da belli değil. Çocuklarımız gelecek güvencesinden yoksun, yarın ne olacak korkusuyla yaşıyoruz. Sırf oturduğumuz mahalle nedeniyle her gün polis şiddetiyle karşı karşıya kalıyoruz. Bize yapılanlar yetmezmiş gibi çocuklarımız okullarda, sokaklarda tacize, istismara uğruyor.

İş bulamıyoruz. Bulduğumuz işlerde ise işten atılma tehdidi, patronların hakaretleri, paramızı alamama korkusu ile çalışıyoruz. Patron bir sonraki gün bizi işe çağırılmayabilir. İşimizle ve geleceğimizle ilgili hiçbir güvencemiz yok.

Ama artık yeter! İşsizliğin pençesinde kıvrılmak, üç kuruşa acımasızca çalıştırılmak, işten atılma tehdidiyle hakaretlere, haksızlığa sessiz kalmak istemiyoruz!

Yok sayılmak, taciz-tecavüz tehdidiyle yaşamak, güvencesiz bir gelecekle karşı karşıya kalmak istemiyoruz. Eve kapanıp köle olmak, kadın olduğumuz için toplumsal hayattan dışlanmak istemiyoruz! Yaşam biçimimize karışılmasını, nasıl düşünüp nasıl yaşayacağımızın dikte edilmesini, kendi düşüncemizi ve yaşam tarzlarımızın bize dayatılmasını istemiyoruz!

Özgürlüğümüzü istiyoruz. Kendi geleceğimizi kendi ellerimize almak istiyoruz. Yaşam biçimimize hoyratça karışılmasını istiyoruz. Güllüşerimize karışılmasını istiyoruz. Hiçbir şekilde horlanmadan, bizzat "kendimiz olarak" yaşamak istiyoruz.

Bunun yolu gücümüzün bilincine varmaktan geçer! Bunun yolu bir arada durmaktan ve birlikte hareket etmemizden geçer, sokaktan geçer!

8 Mart Uluslararası Emekçi Kadınlar Günü'nün emekçi ka-

dınlara miras kalmasının gerisinde asıl yatan patron ve devlet şiddetine karşı sergiledikleri mücadeledir. 8 Mart... Dokuma işçisi kadınların mücadelesidir, eve kapatılmaya çalışılan, evde, okulda, iş yerinde, sokakta baskı gören kadınların mücadelesidir.

Korkunun gücüyle bizleri evlerimize hapsedmelerine izin vermeyelim! Artık korku içinde, katledilme duygusu içinde yaşamayacağımız, kendi hayatımızdan, çocuklarımızın hayatından, geleceğimize endişe duymayacağımız bir dünyanın kapısını açmak istiyoruz. Bunun için emekçi kadınlar olarak bir araya gelmeliyiz. Tıpkı 8 Mart'ı yaratan kadınlar gibi.

8 Mart için Buluşuyoruz

Gazi Ekin Sanat Halk Kütüphanesi Önü

5 Mart Pazar

Saat: 14.00

EMEKÇİ KADINLAR(EKA)

"Haklarımızı Öğrenip, Kendimizi Patronlara Ezdirmeyeceğiz"

Temizlik İşçisi kadınlar, daha güçlü olabilmek, öğrenmek, bilinçlenmek için 28 Ocak günü bir kez daha bir araya geldi, çalışma yaşamındaki hakları, karşılaşılabilecekleri hukuki sorunlar ve çözümlerini konuştu.

Temizlik İşçisi kadınlar, yaşadıkları sorunları birlikte daha çabuk çözüme kavuşturabildiklerini görmelerinin ardından zaman zaman bir araya gelmeye, sorunlarını ve çözümlerini konuşmaya ve üretmeye karar vermişlerdi.

28 Ocak Pazar günü Gazi Ekin Sanat Halk Kütüphanesi'nde toplanan kadınlar, işe başlarken, çalışırken ve hatta çıkarken pek çok hukuki sorunlar karşılaştıklarını ve bunları nasıl alabileceklerini öğrenmek istiyordu bu defa. Kadınlar, çalışırken sık sık "o yasak, bu kanun dışı, bunu yaparsanız suç" gibi söylemlerle karşılaştıklarını ve bu yüzden haklarını bilmek istediklerini söyleyerek bu konuda bir çalışma yapmayı önermişlerdi.

"Çalışma Yaşamında Haklarımız"

Kısa bir tanışma çay içme faslının ardından Av. Seher Dursun, ilk önce işçilerin işe başladıkları andan itibaren iş görme yükümlülükleri ve buna karşılık işçinin haklarının neler olduğuna dair bilgiler aktardı.

İşçilerin çalışma süresi ve saatleri, iş yerinde alınması gereken tedbirlerin, ücretlerinin ödenmesi, izin ve dinlenme süreleri konusunda bilgileri aktarılan işçilere sorular da yöneltilen Av. Seher Dursun, bu çalışmanın aynı zamanda bir eğitim çalışmasına dönüşmesini de sağladı. Zaman zaman işçilerin pratikte karşılaştıkları sorunlar üzerinden karşılıklı soru ve anlatımlarla ilerleyen çalışmada kadınlar pek çok soruyla hukuki anlatımların açılmasını ve farklı du-

rumlarda nelerle karşılaşabileceklerine ilişkin fikir alışverişinde bulundular.

Sigorta primlerinin yatırılması ve takibi, ücretlerinin ödenmemesi halinde iş görmeme hakkı, iş kazası nedir, iş kazası yaşandığında neler yapılacağı gibi pek çok konuda pratikte yaşanan örneklerle de işlendi.

Kadınların bir kısmı daha önce ücretlerinin ödenmemesi üzerine iş durdurma eylemi sürecinde yaşadıklarını ve neler öğrendiklerini de aktardı.

Hukuki bilgilerin aktarılmasının ardından sohbet şeklinde süren çalışmada kadınlar, hakları olan bir çok şeyi bilmediklerini, patronların da bundan yararlanarak hakları olan bir çok konuda onları "suç işlemiş olursun" diyerek korkuttuğunu aktaran işçi kadınlar "Haklarımızı bilmediğimiz için hep ezildik, izin kullanamadık, ücretlerimizi alamadık, sigortalarımız ya eksik yapıldı ya hiç yapılmadı" diyerek öğrendikleri bilgilerin kendileri açısından çok önemli olduğunu ifade ettiler. "Haklarını bilmek patrona karşı güçlü olmak demekmiş. Boşuna hep korkmuşuz" diyen kadınlar, çalışırken birlik olmanın da çok önemli olduğuna vurgu yaptılar. Aynı yerde çalışıp birlikte kararlar alıp birlikte hareket etmenin de kendilerine güç verdiğini söyleyen işçi kadınlar Av. Seher Dursun'dan bireysel emeklilik, kıdem tazminatı vb. konuları da anlatmasını istediler.

Çalışma sona eren temizlik işçisi kadınlar, "Haklarımızı bilirsek, birlik de olursak kendimizi ezdirmeyiz. Bu birlikteliğimizi, çalışmalarımızı devam ettirelim. Patronlar artık bizi 'o yasak', 'bu suç' diyerek korkutup sömüremeyecek" diyerek kendilerine güvenlerini de ifade ettiler.

FİDEL'SİZ KÜBA'YA YOLCULUK

CELIA SANCHEZ İLE TANIŞMA

Bir ada ülkesi Küba... Tarih boyunca köleliğe mahkum edilen bir ada... Bu adada özgürlük rüzgarı estiren Jose Marti ve onun özgürlük bayrağını sosyalizm ile taçlandıran Fidel ve Che... Devrim sloganları dünyanın dört bir yanında yankılanan onurlu bir halk... Her devrimcinin düşlerini süsleyen Küba'ya doğru yolculuk yapmanın mutluluğu anlatılmaz. Bir tek hüznün var o da Fidel'siz bir Küba'ya gidiyor olmak. Ama Küba'ya ulaştığınızda anlıyorsunuz her yer Fidel, her yer "Yo Soy Fidel"... Bir halk hep bir ağızdan, "Ben Fidel'im" diyor.

Onun ölümü adayı hüzne boğmuş, yaşadıkları kaybın büyüklüğünün farkındalar. Bir şarkı duyuyorsunuz her yerde... Fidel'in ardından Küba'lı sanatçıların bestelediği... Onun sözlerinden anlıyorsunuz nasıl bir sevgi duyduklarını Fidel'e... Cabalgando con Fidel şarkının adı... Sözlerinden anlayabildiğimiz, "Sana bugün kumandan demek istemiyorum; ne sakallı ne de heybetli... Bugün sana baba demek istiyorum... Ellerimi bırakma, sensiz yürümeyi bilmiyorum..." Veda etmek istemiyor Küba'lılar Fidel'e... Ama Fidel halkını yokluğuna da hazırlamıştı... Onusuz da onurluca yürüyeceklerine güveniyordu. Bu güvenin boş olmadığını gidip gördüğünüzde anlıyorsunuz. Değerlerine bağlı bir halk buluyorsunuz Küba'da...

Anlatacak çok şey biriktirdik Küba'da... Doğal güzellikleri, nostaljik ortamı, müziği, dansı ve daha bir çok şeyi... Uzun uzun anlatmaktaki niyetimiz ama önceliği kadınlara vermek istiyorum ve çocuklara... Bir toplumun gelişmişlik düzeyini anlamak için kadınların ve çocukların yaşam koşullarına bakmanın yeterli olduğunu biliyoruz. Çocuklarını ve kadınlarını

tam bir güven ortamı içinde yaşatan bir Küba gördük. Havana sokaklarında dolaşırken aniden karşınıza çıkan bir okula hiç kimseye bir şey demeden girebiliyorsunuz. Kapıda ne bir kilit, ne bir güvenlik ne de bir nöbetçi var. Sınıf kapıları

açık, cıvıllı sesleri her yanda... Fotoğraf karelerinden tanıdığımız Kübalı çocukların mutluluğuna çıplak gözlerle tanık olmak anlatılmaz güzel... Öyle temiz, öyle aydınlık, öyle güzeller ki... Küba'nın blokaj nedeniyle (Blokaj ve ambargo meselesine başka bir yazı da ayrıca değinmeyeceğiz) yaşadığı yoksunlukların içinde nasıl parladıklarını, ışık saçtıklarını görmek gerek.

Kadınların her gün binbir türlü gerekçe ile öldürüldüğü, tecavüze, tacize uğradığı, ezildiği, horlandığı bir dünyadan gidenler olarak hemen hissediyorsunuz burada başka bir gerçeklik var. Kadınlar için özgür bir ortamın varlığını siz de hissediyorsunuz hemen. Gecenin geç saatlerinde, arkasına bakmak zorunda kalmadan tek başına yürüyen Kübalı kadını izliyorsunuz hayranlıkla. Ona bu güven ortamını yaratan ne dövüş biliyor olması, ne çantasında taşıdığı

spreyi ne de cesareti... Ona bu güven ortamını yaratan sosyalist toplumu... İşte bizim istediğimiz de bu...

Küba devrimi denildiğinde aklımıza hemen iki isim gelir; Fidel ve Che... Ardından Jose Marti ve Camilo... Hiç mi kadın yoktur bu devrimde diye düşünürsünüz. Adlarını bulmaya çalışırsınız ama yoktur. Yalnızca bir kaç yerde şöyle cümleler geçer, "gerillalar arasında iki kadın da vardı." Ama bu iki kadın kimdir nedir bilmezsiniz. Raul Castro'nun Fidel'in ardından başkanlığa gelmesiyle Vilma'nın adını duyar olmuşuk ama o kadar. Bir de FMC'nin (Kübalı Kadınlar Örgütü) kurucusu olması nedeniyle tanıdık. Oysa bir kadın daha varmış Küba'da... Adı tüm Kübalı kadınlar için Fidel'le birlikte anılan... Celia Sanchez... Bu ismi FMC'nin düzenlediği ve bizim de katıldığımız etkinliklerde duyduk. 14 yaşına giren her Kübalı kadının FMC'ye üyeliği için düzenlenen etkinliklerde ve Celia Sanchez'in ölüm yıldönümünü kendilerine tarih olarak seçmişlerdi. FMC ile birlikte CDR'nin (Devrimi Koruma Komiteleri), neredeyse her sokağın bir komitesi var, ortak organizasyonu bu etkinlikler. 14 yaşına giren bir tek kadın dahi olsa, ona özel bir etkinlik düzenleniyor. Kürsü kuruluyor, Küba Komünist Partisinden, FMC'den ve CDR'den temsilciler konuşmalar yapıyor ve 14 yaşına giren genç kadınlara üyelik kartları dağıtılıyor. Kadın olmak onurlandırılıyor Küba'da...

Konuşmalarda Fidel çok ön planda... Bir

kadın mikrofonu aldı ve bastı fırçayı, "tüm bunlar yapılırken Fidel tek başına mıydı? Celia yok muydu yanında..." diye. Bir gülüşme yükseldi dinleyenler arasından. İlk kez duyduk bu ismi... Merak ettik... İnternet yok elimizin altında, bakamıyoruz kimdir diye. Küba devrimi ile ilgili kitaplar okumuş, kadın devrimcileri tanımak için özel çaba sarfeden bizler nasıl oluyor da karşılaşmıyoruz bu isimle diye üzülüyoruz. Ve anlıyoruz ki, Kübalılar açısından bilinmez değil bu isim. Fidel kadar biliniyor ve adı onunla birlikte anılıyor.

Onların adına kitaplar çıkmış, yazılar ya-

zılmış, heykeller yapılmış ama bize ancak erkeklerin hikayeleri çevrilmiş. Celia Sanchez diye arama motoruna yazdığımızda karşınıza bir sayfayı geçmeyen, birbirinin aynı olan yazılar çıkacak. Bir görev daha bize, adlarını ve hayatlarını ezbere bildiğimiz kadınlar arasına Celia Sanchez'i de eklemek.

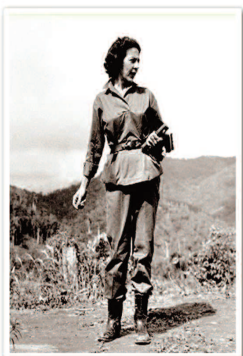
İlk elden öğrendiğimiz bilgiler, Celia'nın Fideller Meksika'da sürgünde devrim için hazırlıklar yaparken, içerde uygun ortamı hazırlamak için çalışan bir kadın olduğu... Köylerin ve kentlerin silahlandırılması, halkın eğitilmesi ve ayaklanmaya hazırlanması işini üstlenen bir kadın... Sierra Maestra dağlarına çekildiklerinde ilk kadın komando birliğini, 13 kişiden oluşan Mariana Grajales birliğini kuran bir kadın... Devrimin kurmay ekibinde en başından itibaren yer alan bir kadın... Siera Maestra'da ayaklanma radyosundan sesi tüm Küba'ya yayılan bir kadın... Hatta söylendiğine göre Fidel üzerinde muazzam etkiye sahip olan bir kadın... Kendi hakkında tek bir satır yazmamış, günlük tutmamış, tüm bir yaşamını devrime, sosyalizmin in-

şasına adanmış bir kadın... Hakkında yeni çeviriler yapıldıkça eminiz ki daha bir çok güzellik barındıran örnek bir kadın modeli çıkacak karşımıza. Özgürlük için verdiğimiz mücadelede yükselttiğimiz bayraklara yazılacak bir isim daha... Celia Sanchez...

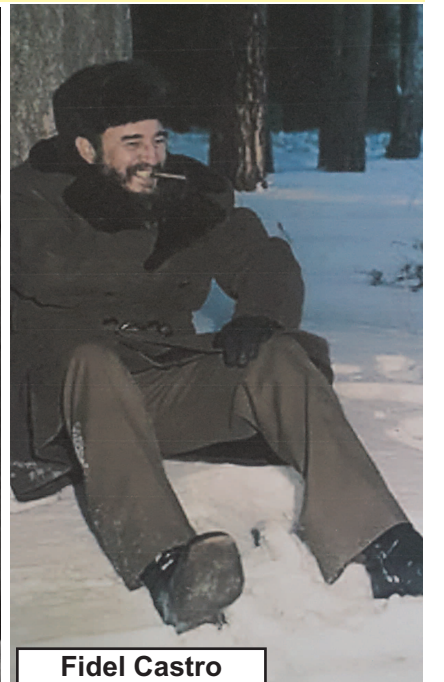
Celia Sanchez

Fidel & Celia

Vilma Espin & Celia Sanc-

Fidel Castro